

Медаль
Нельсона
Мандели
вручено
МАУП за високі
досягнення в
розвитку освіти
та внесок у
міжнародну
співпрацю

Федерація патріотичних видань України

Всеукраїнський загальнополітичний освітянський тижневик

Міжрегіональної Академії управління персоналом

ПЕРСОНАЛ

Плюс

МІЖРЕГІОНАЛЬНА
КАДЕМІЯ
УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ

№ 41 (140)

12 – 18 жовтня 2005 року

Ціна договірна

**УВАГА!
АКЦІЯ!**

Передплати газету
«Персонал Плюс» і виграй:
комп'ютер, цифрову
фотокамеру, мобільний
телефон (див. стор. 16)

АНОНС **номера**

ТЕМА

4

Назустріч
конференції

СВІТ

8

Близький
Схід:
погляд
зсередини

ДЕНЬ АКАДЕМІЇ

Студенти
на козаць-
ких човнах

14

СПОРТ

15

Гордість
Академії –
Василь
Тесьминський

МАУП — ЛІДЕР

СУЧАСНОЇ
ОСВІТИ
УКРАЇНИ

Нині в Академії
навчається

57500
студентів

☒ Шаховий фестиваль

СТУДЕНТСЬКИЙ ГАМБІТ

Днями у Міжрегіональній Академії управління персоналом відбувся V Міжнародний студентський шаховий фестиваль «Vivat Academia», присвячений пам'яті легендарного українського політика та громадського діяча Анатолія Ермака.

Народний депутат України 2-го і 3-го

звання, віце-президент Федерації шахів України, підполковник Анатолій Васильович Ермак пройшов складний життєвий шлях. Досить довго він служив в органах СБУ, брав участь у ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи, був членом парламентського Комітету з пи-

тань боротьби з організованою злочинністю та корупцією. Один із головних напрямів діяльності Анатолія Васильовича — об'єднання зусиль талановитих людей, патріотів рідної землі, збереження та примноження національних надбань, встановлення та донесення історичної правди про мужніх синів і доньок України, виховання на духовних началах справжньої української еліти.

2001 року за ініціативи очолюваного ним «Товариства Нестора Махна «Гуляй-Поле», яке об'єднує визначних істориків, діячів освіти, культури, мистецтва, політиків, і за сприяння Міжрегіональної Академії управління персоналом започатковано Міжнародний студентський шаховий

фестиваль «Vivat Academia», в якому бере участь талановита молодь. Саме за сприяння Товариства збірної команда України у складі міжнародних гросмейстерів Василя

Іванчука, Руслана Пономарьова, Володимира Баклана, В'ячеслава Ейнгорна, Олега Романішина, Вадима Малахатка, Івана Біка вперше в історії стала чемпіоном світу, завоювавши золоті медалі і Кубок V командного чемпіонату світу з шахів 2001 року у Вірменії. (Закінчення на 14 стор.)

Лист

КОМУ ЗАВАЖАЄ
МАУП?

**Генеральному
прокуророві
України
С.М.ПІСКУНУ**

**Копії: Прокуророві
Києва
В.С.ПРИСЯЖНЮКУ**

**В.о. прокурора
Шевченківського
району Києва
В.Ф.ПЕТРАКОВСЬКОМУ**

Шановний Святославе
Михайловичу!

Телеграмою від
16.09.2005 р. і листом №
4968 від 16.09.2005 р. ми
повідомляли про кричуще
порушення міністром ос-
віти та науки С.Ніколаєн-
ком, його заступником
М.Степком і начальником
управління цього міністер-
ства В.Домнічем чинного
законодавства. Ці поса-
дові особи без будь-яких
на те законних підстав
відмовляються видати Ака-
демії належні за рішенням
Державної акредитаційної
комісії ліцензії і сертифі-
кати. Ці посадові особи
повернули без розгляду
цілу низку документів на
ліцензування відокремле-
них структурних під-
розділів і окремих спе-
ціальностей, посилаючись
на невідповідність статут-
них документів Академії
вимогам законодавства.
Звісно, цей привід надума-
ний. Нас не задовольняє

формальна відписка на-
чальника відділу захисту
майнових та інших прав і
свобод громадян Генпро-
куратури, оскільки та не
відповідає закону. Йдеть-
ся не про елементарний
цивільно-правовий
конфлікт, а про скоєння
посадовими особами
Міністерства освіти і на-
уки злочину проти зако-
нослухняного суб'єкта
господарської діяльності
— МАУП, який щорічно
сплачує більш як 15
мільйонів грн податку та
інших обов'язкових пла-
тежів, на які, зокрема, утри-
муються й органи проку-
ратури, й органи освіти та
науки. Відтак вимагаємо
захисту наших прав та інте-
ресів і порушення проти
посадових осіб Міністер-
ства освіти та науки кри-
мінальних справ за озна-
ками злочинів, передбаче-
них статтями 364 (Зловжи-
вання владою або службовим
становищем) і 206
(Протидія законній госпо-
дарській діяльності) Кри-
мінального кодексу Украї-
ни.

**Президент МАУП
Г.ЩОКІН**

**Ректор МАУП
М.ГОЛОВАТИЙ**

**Голова Ради трудо-
вого колективу МАУП
С.ЯРОШЕНКО**

Реалії

ЛИТВИНА
АТАКУВАТИМУТЬ
ПОЗОВАМИ

Українська народна
партія має намір подати в
суд на Народну партію Ук-
раїни Володимира Литви-
на за крадіжку назви. Про
це під час зустрічі з жур-
налістами повідомив депу-
тат Володимир Цибулько.
За його словами, ця кам-
панія полягатиме в тому,

що всі районні організації
УНП подаватимуть до суду
на районні організації
партії Литвина.

«Іван Плющ і Степан
Хмара наполягали на тому,
щоб почати цю акцію вже
зараз. Такі речі прощати
не можна», — зазначив Ци-
булько.

«Справа Піскуна»

ХТО ПОВЕРНУВ
ГЕНПРОКУРОРА?

Міністр юстиції Сергій
Головатий вважає, що ре-
альні кроки у розкритті
справи про вбив-
ство журналіста
Георгія Гонгадзе
може зробити
тільки новий Ген-
прокурор. Про це
він заявив в аеро-
порту, повернув-
шись зі Страсбур-
га.

«Тому все за-
лежить від того, хто
перебуватиме на
цій посаді, і чи не приза-
чать на цю посаду черго-
вого мерзотника», — за-
значив Головатий.

Він також наголосив,
що, як і раніше, вважає Свя-
тослава Піскуна «нелегі-
тимним прокурором», а
відтак поцікавиться квалі-
фікацією судді, яка відно-

вила на посаді Генпроку-
рора Піскуна.

«У цій ситуації я, як
міністр юстиції і
член Вищої ради
юстиції, поцікавлю-
ся суддею, яка роз-
глядала справу про
відновлення Ген-
прокурора на по-
саді, чи має суддя
достатню кваліфі-
кацію і чи не тис-
нули на неї», — за-
значив Сергій Го-
ловатий.

(Йдеться про суддю
Печерського суду Жанну
Бернадську. — **Ред.**)

Міністр наголосив, що
на своїй новій посаді «не
має права не реагувати на
такі речі», а також запев-
нив, що «докладе макси-
мум зусиль, аби навести
порядок у міністерстві».

«Заколотворчість»

ПРАВО ЗАКРИВАТИ ЗМІ
ДОПИСАЛА СЕКРЕТАРКА?

Верховна Рада України
визнає, що до тексту За-
кону про вибори депутатів
вносилися правки вже
після ухвалення закону в
сесійній залі.

Про це йдеться у
відповіді на інформацій-
ний запит, який отримав від
Верховної Ради України
директор «Інституту медіа-
права» Тарас Шевченко.

Як стверджують в
Інституті, наприкінці серп-
ня Т.Шевченко направив
Голові Верховної Ради
України Володимир Лит-
вину інформаційний запит,
у якому просив пояснити,
чому підписаний спікером

текст закону про вибори
в частині, яка стосується
припинення діяльності
ЗМІ за порушення вибор-
чого закону, відрізняється
від того, за який голосува-
ли депутати.

Верховна Рада України
пояснила таку відмінність
тим, що «технічно-юри-
дичні неточності були усу-
нуті при опрацюванні за-
кону перед підписанням
Головою Верховної Ради
України, яке здійснювало-
ся в установленому поряд-
ку комітетом Верховної
Ради з питань державного
будівництва та місцевого
самоврядування».

На часі

ДРІЖЧАНОГО ТУРБУЄ
ВТРУЧАННЯ МОСКВИ

Голову Служби безпе-
ки Ігоря Дріжчаного «тур-
бує» можливе втручання
Росії у внутрішні справи
України. Про це він заявив
у інтерв'ю тижневику
«Дзеркало тижня».

На запитання про часті

поїздки українських по-
літиків до Москви голова
СБУ відповів: «Контакти
політиків — це одне пита-
ння, а втручання — інше, хоча
речі ці, безсумнівно, пов'я-
зані».

«Будь-яке втручання у

Бандитам — тюрми?

РОЗСЛІДУВАННЯ ЗЛОЧИНІВ
ГАЛЬМУЄ ПРОКУРАТУРА

«Жодна з резонансних
кримінальних справ, пов'я-
заних із зловживанням
службовим становищем та
корупційними діями, про-
куратурою не завер-
шена», — повідомив міністр
внутрішніх справ Юрій Лу-
ценко в ефірі телеканалу
«1+1».

Він навів приклад
«справи Щербаня», проти
якого було порушено кри-
мінальну справу, а самого
колишнього губернатора
Сумщини оголошено у
розшук. Тимчасом його
банківські рахунки не за-

арештували. «Син Щерба-
ня упродовж двох місяців
у спортивних сумках виво-
зить мільйони з не за-
арештованих батьківських
банківських рахунків. Ли-
ше прокуратура може за-
арештувати рахунки», —
наголосив міністр.

Також не пред'явлено
звинувачення жодному з
фігурантів справи про ви-
радення 1,5 мільярда гри-
вень на «Укрзалізницю».

За словами Луценка, є
багато кримінальних справ
і стосовно нардепа Несто-
ра Шуфрича. Зокрема по-

Між тим, за словами
Т.Шевченка, Верховна
Рада України ухилилася
від другого прямого за-
питання: яким документом
встановлено порядок,
відповідно до якого комі-
тет чи будь-хто інший
може виправляти прийня-
тий депутатами текст.

«Очевидно, справа в
тому, що такого порядку
просто не існує, адже ре-
гламент Верховної Ради
України чітко визначає, що
«після прийняття закону в
цілому внесення до його
тексту будь-яких змін, у
тому числі і стилістичних,
не допускається» (стаття
6.7.4.), — зазначено в за-
яві «Інституту медіа-пра-
ва». Як вважають в Інсти-
туті, за таких обставин де-
путати зобов'язані внести
зміни до закону про вибо-
ри депутатів і вилучити
підроблену недемокра-
тичну норму, яка дає мож-
ливість закривати засоби
масової інформації».

внутрішні справи України
нас турбує. Особливо
якщо мати на увазі досвід
попередніх виборів і ро-
зуміти, що це втручання
передбачає серйозні ре-
сурсні надходження», —
зазначив голова СБУ.

«У кожного із зовнішніх
гравців є свої цілі, які не
завжди збігаються з ціля-
ми нашої держави. Тому
мене це турбує. Однак не
лише російське, а й будь-
яке інше зовнішнє втруча-
ння», — зауважив Дріжчанний.

рушено кримінальну спра-
ву про незаконну прива-
тизацію Шуфричем та його
колегами із СДПУ(О) трьох
об'єктів у Пуща-Водиці.
Проте згодом її чомусь
закрили «за відсутністю
складу злочину».

Міністр зазначив, що
багато справ гальмує сама
Генпрокуратура. «І хоча
мене вважають радикально
налаштованим революціо-
нером, який хоче всіх пере-
саджати, я ні на йоту не
відступив від вимог законо-
давства», — наголосив він.

Кратки над «і»

КОМУ ДОВІРЕНО КОНТРОЛЬ?

**Президентові
України
В.А.ЮЩЕНКУ**

**Прем'єр-міністрові
України
Ю.І.ЄХАНУРОВУ**

На Вашу адресу 27
липня 2005 року було на-
правлено заяву, підписану
представниками десяти
організацій, у якій вислов-
лено тривогу з приводу
діяльності різноманітних
іноземних фондів і закор-
донних міжнародних
організацій, що співпрацю-
ють з антиукраїнськими
силами всередині країни,
і їхнього негативного
впливу на політику нашої
держави.

У відповідь ми отрима-
ли лист від заступника
міністра внутрішніх справ
Г.Москаля від 27 вересня
2005 року № Кол-34576,
у якому він розповів нам про
роботу МВС щодо вияв-
лення та припинення

діяльності організованих
груп і злочинних органі-
зацій, які здійснюють опе-
рації з легалізації (відми-
вання) доходів та ін.

Одночасно він повідо-
мив, що органи внутрішніх
справ уживають заходи,
спрямовані на виявлення
правопорушень, пов'яза-
них із діяльністю фондів,
підприємств і організацій,
які існують за рахунок за-
кордонних фінансових
надходжень. При цьому
Г.Москаль ніяк не проко-
ментував повідомлену у
заяві інформацію щодо
діяльності в Україні не-
безпечних для неї міжна-
родних організацій.

Викликає здивування
той факт, що контроль за
діяльністю ворожих щодо
України сил покладено на
МВС і таку одіозну осо-
бистість, як генерал Г.Мос-
каль, відому своєю амо-
ральністю, правопорушен-
нями, про що повідомля-
ли ЗМІ, і вірною службою

злочинному режиму Куч-
ми-Медведчука.

Міністр внутрішніх
справ Ю.Луценко на не-
одноразові звернення
щодо неприпустимості
перебування на посаді за-
ступника міністра Г.Моска-
ля відповідає, що його
цікавить передусім «про-
фесійні здібності цієї лю-
дини». Це схоже на те, як
інколи для мирних цивіль-
них цілей використовують
здібності крадія — «фахів-
ця» з відмикання сейфів.

Враховуючи, що від-
повіді на поставлені в за-
яві запитання по суті ми
не отримали, наполягаємо
на висвітленні належним
чином порушених нами
питань, позаяк вони зачі-
пають інтереси усіх ук-
раїнців.

**Секретаріат ВГО
«Український вибір»
Генеральна дирек-
ція ВГО «Антинаклеп-
ницька Ліга України»**

Розслідування

УБИВЦІ
ГЕТЬМАНА
НА СВОБОДІ?

Документи, зібрані ко-
місією Верховної Ради Ук-
раїни з питань корупції та
організованої злочинності,
дають підстави вважати, що
група осіб, засуджена за
вбивство Вадима Гетьмана,
жодного стосунку до спра-
ви не має.

Про це повідомив го-
лова комісії Володимир
Стретович.

«Нині комітет ретельно
вивчає обставини засуд-
ження групи осіб, причет-
них до замаху на Гетьма-
на. Ми зараз шукаємо до-
кументи і дедалі більше
доходимо висновку: засуд-
жені на довгий строк (аж
до довічного ув'язнення)
ніякого стосунку до вбив-
ства Гетьмана не мають», —
зазначив Стретович.

Він пообіцяв після опра-
цювання всіх документів
скликати прес-конферен-
цію і довести, «що міліція і
Генпрокуратура знову пра-
цювали окремо і засуди-
ли не тих, хто вбив Геть-
мана».

Водночас Стретович
вважає, що закриття цієї
справи та інших справ, по-
рушених проти Лазаренка
прокуратурою, а також за-
вершення судового про-
цесу у США, дадуть змогу
екс-прем'єру повернутися
в Україну.

«Для того, щоб він
вільно міг прилетіти, тре-
ба принаймні закрити
справи. Бажано це зроби-
ти через суд, щоб потім не
відкопати справи з архіву,
не дістати, як часто буває, і
знову не почати пере-
слідування. Адже ці спра-
ви як маріонетки, які сми-
каються у потрібні момен-
ти, якщо Генпрокуратура
хоче показати свою зна-
чущість».

ПОРОШЕНКА
СУДИТИМУТЬ?

Генеральною прокура-
турою України порушено
кримінальну справу проти
колишнього секретаря
Ради національної безпе-
ки і оборони України Пет-
ра Порошенка. Про це по-
відомляє прес-служба
відомства.

Справу порушено за
протидію законній госпо-
дарській діяльності двох
підприємств, які зводили
будинки на вул. Грушев-
ського, 9-а у Києві, тобто за
ознаками злочину, перед-
баченого частиною 3
статті 206 Кримінального
кодексу України.

Порушено також спра-
ву проти радника секре-
таря РНБО Валерія Івчен-
ка, якого звинувачують у
тиску на судові органи.

Відповідно до частини
3 статті 206 передбачено
покарання за протидію за-
конній господарській ді-
яльності, вчиненій органі-
зованою групою чи служ-
бовою особою з викорис-
танням службового стано-
вища або поєднану з на-
сильством, небезпечним
для життя чи здоров'я, або
таку, що заподіяла велику
шкоду чи спричинила інші
тяжкі наслідки. Такі дії
караються позбавленням
волі на строк від п'яти до
десяти років.

✓ **Позиція**ГЕТЬ УКРАЇНОФОВІВ І ЗЛОЧИНЦІВ
З УКРАЇНСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ!

Фельдман, Миримський, Беспалов, Будагянц, Гапочка та Демьохін — депутати переважно єврейського походження — не втрималися й написали черговий донос до Міністерства освіти та науки на МАУП. Мовляв, не має права український заклад боротися зі злочинними діями організованого єврейства, єврейським расизмом у формі сionізму та єврейською ксенофобією. Бо це, вочевидь, викриває і єврейських депутатів, які в нинішній Верховній Раді становлять майже половину її складу. Особливо вони потерпають, аби їх не запідозрили

у зв'язках з організованою злочинністю або не визнавали прихованими причинниками юдо-нацизму. Так, О. Фельдмана та Л. Миримського часто пов'язують у вітчизняних ЗМІ з оргзлочинністю, але від відповідальності захищає їх — поки що — депутатська недоторканність.

Щоб позбавити антиукраїнських діячів недоторканності на майбутнє, звертаємося до українців із закликом: не обирайте 2006 року до парламенту ті політичні партії, які мають у своїх списках прізвища цих «діячів»:

Беспалов Олег Павло-

вич — позафракційний; **Будагянц Микола Абрамович** — позафракційний; **Миримський Лев Юлійович** — позафракційний;

Гапочка Микола Михайлович — фракція Блоку Юлії Тимошенко; **Фельдман Олександр Борисович** — фракція Блоку Юлії Тимошенко; **Демьохін Володимир Анатолійович** — фракція НДП та партії «Трудова Україна».

Антинаклепницька Ліга України

✓ **Гостра тема**ЩО ЩЕ ВИВОЗЯТЬ
З УКРАЇНИ ІЗРАЇЛЬСЬКІ
«ГІНЕКОЛОГИ»?

Кілька українських сайтів, зокрема cursorg.info.co.il, з посиланням на ізраїльську газету «Гаарец» повідомили про інцидент, який стався 2 жовтня у міжнародному секторі київського аеропорту «Бориспіль». Митники затримали двох пасажирів, які супроводжували контейнер із 30 заплідненими яйцеклітинами людини. Вантаж і пасажирів мали відвезти до Ізраїлю, де у місцевих клініках на них уже чекали пацієнти (до речі, вартість операції штучного запліднення коштує в Ізраїлі щонайменше 5 тисяч доларів).

Затриманими виявилися двоє ізраїльських гінекологів, які працюють у Києві: Яків Лев-Рон та Єгоруша Дор. Ще свіжий у пам'яті скандал на харківській митниці, розкритий кілька тижнів тому єврейськими ЗМІ в Україні та за її межами. Тоді у пасажирів, який їхав до Москви, вилучили і конфіскували контейнер із заплідненими яйцеклітинами. Щоправда, згодом з'ясува-

лося: біоматеріал був не людський, а мишачий, і його мали використовувати з дослідницькою метою у спільному українсько-російському науковому проєкті. Проте це не завадило писакам зі стайні всіяких там рабиновичів верещати, що в Україні процвітає торгівля... людськими органами. Що з того, що врешті-решт ця інформаційна «гора» породила навіть не мишу, а мишачий ембріон. Справу зроблено! Добре ім'я України знову поглушено.

І ось аналогічна ситуація на Бориспільській митниці. Тільки цього разу зародки вже не мишачі, а людські, і призначені не для наукових експериментів, а для практичного застосування, себто поліпшення генофонду ізраїльської нації. І що? Ви правильно здогадалися: перед ізраїльтянами офіційно вибачилися, пославшись на «дезінформацію» — мовляв, думали, що в контейнері, крім заплідненого матеріалу, заховано якийсь контрабандний то-

вар. Доктор Лев-Рон повернувся спокійнісінько до місцевої лікарні, а його колега відбув до Ізраїлю пояснювати причини незапланованої затримки дорогоцінного вантажу.

Наразі газета «Гаарец» посилається на якісь там угоди між Ізраїлем і Україною щодо таких трансакцій. Відповідно виникає кілька запитань.

По-перше, хто ті угоди підписував — ще кучмівський уряд чи вже новий? По друге, чи відповідають ці угоди Закону про трансплантацію, на підставі якого харківські митники затримали контейнер на Москву? І останнє: чому транспортування з України до Росії мишачих ембріонів — карний злочин, а продаж до Ізраїлю українського генетичного матеріалу — обопільно вигідна трансакція?

Сумно, панове... А головне — який ще біологічний матеріал, крім запліднених яйцеклітин, вивозять з України ізраїльські «гінекологи»?

За матеріалами інтернет-сайту www.mignews.org.ua

✓ **На часі**ПОКЛАСТИ КРАЙ
ПРОПАГАНДИ
АНТИКУЛЬТУРИ!

Прокуророві Києва ПРИСЯЖНИКУ В.С.

Звертаємося до Вас з вимогою перевірити у Києві всі торгові точки і кіоски з торгівлі періодичними виданнями. Вони зазвичай розташовані в багатолюдних місцях і доступні для дітей будь-якого віку.

Серед видань, які реалізуються в цих точках і кіосках, багато порнографічно-еротичних. Зокрема це газети «Столичка» Рабиновича-Кацмана, «Бульвар Гордона», «Факты» Швеця. Крім них, розповсюджуються українофобські видання: газета «2000» Кичигіна, «Газета по-київськи» Коломойського-Дубілета, «Аргументы и факты в Украине», матеріали яких часто не тільки

необ'єктивно висвітлюють українську дійсність, а й незрідка зводять наклепи на Україну, політичні партії і громадські рухи, чим, на нашу думку, сприяють розпалюванню міжнаціональної ворожнечі.

Видання, які пропагують антикультуру, розбешують молоде покоління, сприяють розпалюванню міжнаціональної ворожнечі, мають бути забороненими до розповсюдження.

Президент ГО «Антинаклепницька Ліга» (Київ) Ю.БОНДАР

Генеральний директор ВГО «Антинаклепницька Ліга України» В.КОРОТКІН

✓ **Звернення**ЧОГО ПРАГНУТЬ
ПРОВОКАТОРИ?

Начальникові управління Служби безпеки України ЧЕРНОУСЕНКУ О.І.

Останнім часом з провокаційного подання антиукраїнських сил органи прокуратури систематично перевіряють «правомірність» діяльності книжкових кіосків Міжрегіональної Академії управління персоналом, встановлених на зупинках Києва. Попри те, що дії Академії цілком законні, провокатори вдаються до різних засобів, аби припинити поширення правдивої і об'єктивної інформації й безкар-

но здійснювати подальшу маргіналізацію українського суспільства.

Отож просимо перевірити факти, розслідувати справу і встановити провокаторів, які стоять за всіма цими «зверненнями» і «заявами», спрямованими проти передового патріотичного українського навчального закладу. Цілком імовірно, що серед них є лідери «українських» філій численних і небезпечних для України організацій міжнародного сionізму.

Президент МАУП Г.ЩОКІН

✓ **Відгомін**

ТО ЧИ БУВ ХЛОПЧИК?

Недавно засоби масової інформації повідомили про «звір'яче» побиття у Києві хуліганами студента єврейського університету «Єшива», у зв'язку з чим В.Рабинович, Є.Червоненко та деякі інші представники організованого єврейства вчинили сумнівний антисемітський скандал — його припинили президент України В.Ющенко та заступник міністра внутрішніх справ Г.Москаль.

Отож, за інформацією Головного міжрегіонального управління статистики у Києві, в Єдиному державному реєстрі підприємств та організацій

України (ЄДРПОУ) станом на 15 вересня 2005 р. суб'єкт з назвою «Єврейський університет «Єшива» не значиться. Міністерство освіти та науки університет з такою назвою не ліцензувало й не акредитувало, хоча ця процедура для навчальних закладів і навчальних підрозділів організацій, які не є ВНЗ, обов'язкова.

Тож як довіряти діячам на кшталт В.Рабиновича і Є.Червоненка, коли вони у своїх істеричних заявах допускають елементарну брехню?

Антинаклепницька Ліга України

**Польща
обирає
президента**

У Польщі відбулися вибори президента країни. Перемогли в першому турі голосування, набравши 50 відсотків голосів, не вдалося жодному з кандидатів. До другого туру, який відбудеться 23 жовтня, вийшли Дональд Туск і Лех Качинський. За повідомленням виборчої комісії, після опрацювання більш як 90% бюлетенів за кандидата від партії «Громадянська платформа» проголосували більш як 35% виборців, а за мера Варшави, лідера правоцентристської партії «Право і справедливість» — 33%. Нинішній президент Олександр Квасневський за конституцією не може претендувати на третій термін.

**Найсильніший
землетрус
століття**

У Пакистані в результаті землетрусу загинуло більш як 30 тисяч людей, близько 42 тисяч поранено. Ці дані не остаточні, оскільки з багатьма населеними пунктами обірвався зв'язок. Влада вважає, що кількість потерпілих може сягти 50–55 тисяч. Президент Первез Муншарраф звернувся до світової спільноти за допомогою. Євросоюз виділив 3,6 мільйона євро, ООН — майже 100 тисяч. До постраждалих районів уже надходить гуманітарна допомога. Силу землетрусу відчули навіть у столиці Афганістану та Індії. Фахівці стверджують, що це найсильніший підземний поштовх (7,6 бала за шкалою Ріхтера) в регіоні за останнє століття.

**Бакинське
зіткнення
поліції
й опозиціонерів**

У неділю близько двох годин тривали вуличні бої між поліцією й маніфестантами. Результат — десятки побитих опозиціонерів, серед яких і кандидати в депутати. Постраждало і десять журналістів. Було заарештовано близько тридцяти «найзлісніших порушників громадського порядку». Голова партії Народного фронту Алі Керімлі заявив, що поліція проявила неабияку жорстокість. За його словами, лікарні відмовилися приймати потерпілих, лікарі погодилися надати їм допомогу тільки після переговорів з керівництвом лікарні.

За матеріалами інтернет-видань

✓ **Звернення**

ВИБІРКОВА «ПРИНЦИПОВІСТЬ» МІНІСТРА

Генеральному прокуророві України ПІСКУНУ С.М.

Шановний Святославе Михайловичу!

Уже вкотре змушені звернутися до Вас, щоб привернути увагу до порушення керівництвом Міністерства освіти та науки України чинного законодавства щодо вищих навчальних закладів недержавної форми власності.

Упродовж усіх років незалежності недержавні вищі навчальні заклади не раз відбивали нападки чиновників від освіти, спрямовані на обмеження їхніх прав і гарантованих законом інтересів.

З приходом до влади в Міністерстві освіти та науки соціаліста С.Николаєнка, фахівця у сфері середньої професійно-тех-

нічної освіти, тиск на недержавні вищі навчальні заклади посилюється.

С.Николаєнко протизаконно вимагає змінити їхню організаційно-правову форму і, як наслідок, форму власності. До того ж — вимоги ці вибіркові. Ті ВНЗ, які не виконують забаганок міністра, не отримують законних ліцензій і сертифікатів, тоді як іншим ці вимоги взагалі не пред'являють, і вони діють за старими організаційно-правовими формами. Така вибірковість дивує і наводить на певні роздуми і підозри.

Оскільки йдеться про справу великої державної ваги, яка стосується більш як 200 закладів науково-навчальної сфери, просимо Вас здійснити комплексну перевірку Міністерства освіти та науки

України на правомірність вимог щодо зміни організаційно-правових форм вищих навчальних закладів недержавної форми власності.

Додаємо пакет нормативних документів, які підтверджують незаконність дій Міністерства освіти та науки і його міністра С.Николаєнка.

Президент Міжнародної Кадрової Академії Г.ЩОКІН

Голова Конфедерації недержавних вищих закладів освіти України М.ГОЛОВАТИЙ

Президент Академії наук вищої школи України М.ДРОБНОХОД

НАЗУСТРІЧ КОНФЕРЕНЦІЇ

25 листопада ц. р. у МАУП планується проведення IV Міжнародної наукової конференції, присвяченої вивченню голодоморів-геноцидів українського народу. Тема цього річного наукового зібрання — «Єврейсько-більшовицький переворот 1917 року як передумова червоного терору та українських голодоморів».

Чому саме жовтне-

вий переворот 1917 року, згодом названий «Великою Жовтневою соціалістичною революцією», насправді заслуговує іншої назви — «єврейсько-більшовицький»? Бо, з одного боку, провідна роль у цій так званій революції належала євреям, а з іншого — її ідеологією був більшовизм. Наприклад, широко відоме означення гітлерів-

ського режиму як «німецько-фашистський», і ніхто не звинувачує вчених, дослідників, публіцистів у якомусь «антигерманізмі» або «германофобії», оскільки йдеться про констатацію загальновідомого історичного явища. Основою для наукового обговорення зазначеної вище теми Міжнародної конференції була

дослідника з Луцька Анатолія Костюка «Парвус, Ленін, Троцький і Голодомор», яка друкувалася в журналі «Персонал» (№№ 7—8, 2005 р.). Редакція газети «Персонал Плюс» також пропонує своїм читачам публікацію матеріалів, які висвітлюють тему IV Міжнародної конференції з проблеми вивчення українських голодоморів-геноцидів.

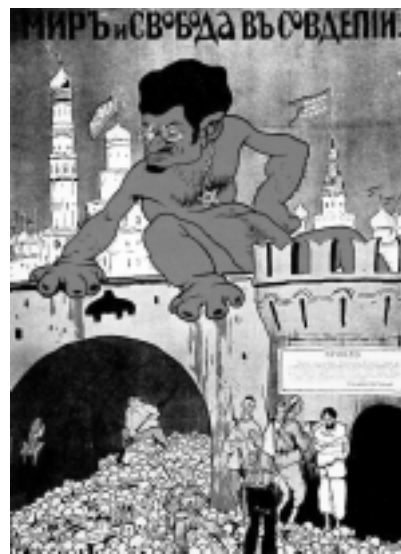

СОСТАВЫ ПОЛИТБЮРО ЦЕНТРАЛЬНОГО КОМИТЕТА КОММУНИСТИЧЕСКОЙ ПАРТИИ

По многочисленным просьбам читателей ниже приводится справка о составе Политбюро ЦК Коммунистической партии — высшего политического органа, осуществляющего коллективное руководство деятельностью пар-

действующего органа Политбюро стало функционировать с марта 1919 г. Состоявшийся в этом месяце VIII съезд РКП(б) постановил, что для решения проблем, не терпящих отлагательства до Очередного пленума ЦК, образуется Политическое бюро (Политбюро). В общей системе коллективного руководства оно заняло важнейшее место, объединяя и направляя деятельность партийных и государственных организаций.

Политбюро избрано на Пленуме ЦК РКП(б) 25 марта 1919 г. Члены: В.И.Ленин (председатель Совнаркома), Л.Б.Каменев (председатель Моссовета), Н.Н.Крестинский (секретарь ЦК партии), И.В.Сталин (нарком по делам национальностей), Л.Д.Троцкий (нарком по военным и морским делам, председатель Реввоенсовета Республики); кандидаты в члены: Н.И.Бухарин (редактор газеты «Правда»), Г.Е.Зиновьев

Опозиційний плакат 1919 року змальовує Троцького головним катом Росії з сатанинською зіркою на пузі

тии в периоды между пленумами Центрального Комитета КПСС.

Впервые Политбюро было создано на заседании ЦК РСДРП(б) 10(23) октября 1917 г. в составе: В.И.Ленин, А.С.Бубнов, Г.Е.Зиновьев, Л.Б.Каменев, Г.Я.Сокольников, И.В.Сталин, Л.Д.Троцкий. Перед ним ставилась задача оперативно осуществлять политическое руководство на ближайшее время, решать срочные, экстренные дела в связи с подготовкой вооруженного восстания.

В качестве постоянно

Коли мали придбати квитки для всіх пасажирів, Ленін був категорично проти придбання квитків за німецькі гроші. Тому їх купив Парвус як приватна особа.

Ось копія повного списку 33-х пасажирів «запломбованого» вагона, які поверталися із закордону в Росію (з архіву Швеції):

1. Сарра Раввич.
2. Михайл Цхакая.
3. Омера Ривкіна.
4. Володимир Ульянов.
5. Давид Супишвілі.
6. Валентина Мортчкіна.
7. Юлій Кось.
8. Рахім Скаков.
9. Надежда Ульянова (Крупська)
10. Олександр Гракась.
11. Інесса Арманд.
12. Анна Константинович.
13. Надежда Слюсарева.
14. Григорій Бриллiант (Сокольников).
15. Йоган Лінде.
16. Абрам Сквон.
17. Георгій Сафаров.
18. Фаня Гребельська.
19. Давид Мирингоф.
20. Майя Абрамович.
21. Семен Пейнесон.
22. Давид Розенелюм.
23. Михайл Гоберман.
24. Злата Радомисльська.
25. Єлена Кон.
26. Євсей Радомисльський.
27. Григорій Усієвич.
28. Мойсей Харитонов.
29. Буня Поговська.
30. Марія Морингоф.
31. Меер Айзенбуд.
32. Марія Маршегоф.
33. Стефан Радомисльський.

Вагон супроводжував спецагент Фріц Платтен (швейцарець), соціаліст. Згідно з німецькими законами військового часу, кожного іноземця, громадянина країни — противника Німеччини у війні, який потрапив на територію Німеччини, мали негайно заарештувати. Однак 33 іноземці безперешкодно проїхали через усю територію Німеччини, оскільки на це був дозвіл самого кайзера.

«Запломбований» вагон був у складі звичайного потяга. Цікаво, що цей потяг мав найвищий пріоритет під час руху територією Німеччини, бо всі інші потяги повинні були його пропускати — свідчення надзвичайної важливості цієї справи для Німеччини.

17 квітня 1917 року Ленін прибув на Фінський вокзал Петербурга. Того ж дня до Берліна відправили шифровку: «Въезд Ленина в Россию удался. Он работает полностью по нашему желанию».

Плани революції почали втілювати у життя...

Троцький із соратниками. 1906 р.

як 20 тис. документів, з-поміж яких і секретні телеграми дипломатів МЗС Німеччини. Серед паперів зберігся унікальний документ, згідно з яким Німеччина інвестувала в реалізацію плану Парвуса, зокрема в діяльність його головної дійової особи — Леніна, десятки мільйонів марок.

Перша світова війна. У лютому 1915 року в Німеччину, що вже пірвоку перебувала в стані війни з Росією, приїхав Олександр Парвус. Він багато років марно домагався німецького підданства. Його добре знала німецька таємна поліція. Цей освічений і заможний чоловік прибув до Берліна з Константинополя. Рекомендацію для зустрічей у Міністерстві закордонних справ — найзакритішому аристократичному відомстві Німеччини — йому дав впливовий дипломат, особа, наближена до Кайзера, німецький посол у Туреччині — фон Вангенгейм.

Парвус (псевдонім, від лат. — «маленький», хоча мав могутню статуру) став наставником Леніна (Ульянова-Бланка), поязяк розпізнав у ньому людину, здатну здійснити свої далекосяжні плани, насамперед план свого фантастичного збагачення. Ціна цього плану для Росії й України — мільйони життів.

Річ у тому, що в 1915-1918 рр. німецьке командування горіло бажанням якомога швидше ліквідувати східний Російський фронт, щоб зосередитися на західному, де воювали союзники Росії — Англія й Франція, оскільки Туреччина, яка недавно вступи-

вич висунув гасло: «Війна до переможного кінця!»

Парвус для Німеччини був найкращим експертом з Росії, оскільки добре знав усі її слабкості. Він хотів здійснити революцію в Росії (і отримати гроші), німці хотіли вивести Росію з Першої світової війни (і готові були платити гроші). Отож Парвус мав убити одним пострілом не двох зайців, а трьох (гроші, революцію, мир). Однак для здійснення плану потрібна була людина, яка згодилася б очолити революцію. І такою людиною став для Парвуса Ленін — честолюбний, вкрай цинічний, готовий взяти гроші від уряду Німеччини — країни, яка ворогувала з Росією. Німеччина з ідеями Маркса духовно імпувала Леніну (Францією і романськими країнами він нехтував). Російська революція вимальовувалася прелюдією, провінційним бунтом, на якому можна заробити великі гроші. План почали втілювати в життя...

Десант революції? Ні — перевороту!

У березні 1917 року Парвус мав, згідно з планом, переправити Леніна до Росії (Петербург). Він разом з німецькими високоставленими особами ретельно готує це переведення залізницею через територію Німеччини, Балтійське море, Швецію і Фінляндію до Росії (Цюрих — Берлін — Стокгольм — Оулу — Тампере — Петербург).

✓ Новодруки

ЧОРНІ ТАЄМНИЦІ ІСТОРІЇ

(Уривок з книжки «Парвус, Ленін, Троцький і Голодомор, або Організація жовтневого перевороту 1917 року — передумова тоталітарного режиму, терору, голодомору 1921 — 1923 рр.»)

До революції 1917 року Російська імперія була великою країною (Україна територіально входила до її складу) з багатою культурою. Більшовики залишили від неї руїни. Не від одного покоління було приховано правду. Соціалізм зруйнував духовність. Цей безпрецедентний злочин світового масштабу міг не відбутися, якби не «геніальний» план Парвуса і не німецькі гроші. Ми жили б в іншому світі: марксистська політична система так і не відбулася б. І нам не судилося б пройти усі пекельні кола історії.

За лаштунками офіційної історії

Недавно у Відні вийшла книжка «Таємна справа Парвуса. Куплена революція», де подано сенсаційну архівну інформацію про план революції в Росії. Автор, Елізабет Хереш, — відома фігура в науково-історичному співтоваристві. Живе у Відні й уже багато років пише про російську історію, переважно про добу царя Миколи II. Під час дослідження історії Російської імперії постає запитання: як могла зникнути ця держава? До того ж майже безслідно. Документи свідчили про систематичну зовнішню підготовку революційного руху в Росії. Е.Хереш відшукала сенсаційний документ, такий собі план-меморандум підготовки революції в Росії. Написав його Олександр Парвус (справжнє прізвище — Гельфанд Ізраїль Лазарович). Мета цього документа, виданого 9 березня 1915 року, — спровокувати хаос.

Те, що відбулося з Росією, необізнаній людині може видатися справжнім божевіллям. Однак, як вважає Е.Хереш, це не можна назвати масовим божевіллям народу. Мали б діяти якісь зовнішні сили, що підштовхували і спрямовували руйнівні процеси. Отже, були ті, хто ховався за лаштунками.

Вона шукала і знайшла історичні свідчення, за якими однією з ключових постатей був Олександр Парвус — сценарист і лялькар

**Предчувствие
непоправимого**

— ПРЕЗИДЕНТ РОССИИ
— «БОТТЕ»

Микола СЕНЧЕНКО,
професор, дирек-
тор Книжкової
палати, академік
Міжрегіональної
академії інформації
при ООН

Ленін і Дзержинський. 1919 р.

(Початок на 4-й стор.)

Пленум ЦК РКП(б), избранного X съездом партии, утвердил 16 марта 1921 г. Политбюро в следующем составе: члены — В.И.Ленин, Л.Б.Каменев, Г.Е.Зиновьев, И.В.Сталин, Л.Д.Троцкий; кандидаты в члены — Н.И.Бухарин, М.И.Калинин, В.М.Молотов (секретарь ЦК РКП(б)).

3 апреля 1922 г. Пленум ЦК РКП(б), избранного на XI съезде партии, утвердил Политбюро в прежнем составе: члены — В.И.Ленин, Л.Б.Каменев (кроме председателя Моссовета, он занимал пост зам. председателя СТО), Г.Е.Зиновьев, И.В.Сталин (утвержденный генеральным секретарем ЦК), Л.Д.Троцкий; кандидаты в члены — Н.И.Бухарин, М.И.Калинин, В.М.Молотов.

В том же году членами Политбюро ЦК стали: А.И.Рыков (председатель ВСНХ, зам. председателя СНК и СТО) и М.П.Томский (председатель ВЦСПС).

26 апреля 1923 г. ЦК, избранный на XII съезде РКП(б), утвердил Политбюро в таком составе: члены — В.И.Ленин, Г.Е.Зиновьев, А.И.Рыков, Л.О.Каменев, И.В.Сталин, М.П.Томский, Л.Д.Троцкий; кандидаты в члены — Н.И.Бухарин, М.И.Калинин, В.М.Молотов, Я.Э.Рудзутак (нарком путей сообщения).

2 июня 1924 г. Пленум ЦК РКП(б), избранного на XIII съезде РКП(б), утвердил Политбюро в следующем составе: члены — Н.И.Бухарин, Г.Е.Зиновьев, Л.Б.Каменев, А.И.Рыков (председатель СНК и СТО), И.В.Сталин (генеральный секретарь ЦК партии), М.П.Томский, Л.Д.Троцкий; кандидаты в члены — Ф.Э.Дзержинский (председатель ВСНХ), М.И.Калинин, В.М.Молотов, Я.Э.Рудзутак,

новый на XIV съезде ВКП(б), утвердил Политбюро в составе: члены — Н.И.Бухарин, К.Е.Ворошилов (нарком по военным и морским делам, председатель Реввоенсовета СССР), Г.Е.Зиновьев, М.И.Калинин (председатель ЦИК СССР и ВЦИК), В.М.Молотов, А.И.Рыков, И.В.Сталин, М.П.Томский, Л.Д.Троцкий; кандидаты в члены — Ф.Э.Дзержинский (скончался в июле 1926 г.), Л.В.Каменев, Г.И.Петровский (с 1897 г. председатель ЦИК СССР и ВУЦИК), Я.Э.Рудзутак, Н.А.Угланов (с 1907 г. секретарь ЦК ВКП(б)).

В июле 1926 г. на Пленуме ЦК из Политбюро был выведен Г.Е.Зиновьев. Членом Политбюро стал Я.Э.Рудзутак (заместитель председателя СНК и СТО, нарком путей сообщения). Был утвержден новый состав кандидатов в члены Политбюро: А.А.Андреев (секретарь ВЦСПС), Л.М.Каганович (генеральный секретарь ЦК КП(б) Украины), Л.Б.Каменев, С.М.Киров (первый секретарь Ленинградского губкома (обкома) и Северо-Западного бюро ЦК ВКП(б)), А.И.Микоян (нарком торговли), Г.К.Орджоникидзе (секретарь Закавказского крайкома ВКП(б), Г.И.Петровский, Н.А.Угланов.

Объединенный Пленум ЦК и ЦКК ВКП(б) 23 октября 1926 г. освободил от обязанностей члена Политбюро Л.Д.Троцкого и от обязанностей кандидата в члены Политбюро Л.Б.Каменева.

Состоявшийся в ноябре 1926 г. Объединенный Пленум ЦК и ЦКК ВКП(б) освободил от обязанностей кандидата в члены Политбюро Г.К.Орджоникидзе, утвержденного председателем Рабоче-Крестьянской Инспекции СССР. Кандидатом в члены Политбюро был избран В.Я.Чубарь (председатель СНК УССР).

19 декабря 1927 г. Пленум ЦК ВКП(б), избранного на XV съезде партии, утвердил следующий состав Политбюро: члены — Н.И.Бухарин, К.Е.Ворошилов, М.И.Калинин, В.В.Куйбышев (председатель ВСНХ СССР), В.М.Молотов, А.И.Рыков, Я.Э.Рудзутак, И.В.Сталин, М.П.Томский; кандидаты в члены — А.А.Андреев, Л.М.Каганович, С.М.Киров, С.В.Косиор (с 1907 г. секретарь ЦК ВКП(б)), А.И.Микоян, Г.И.Петровский, Н.А.Угланов (секретарь ЦК ВКП(б) и Московского обкома партии), В.Я.Чубарь.

29 апреля 1929 г. Пленум ЦК ВКП(б) освободил от обязанностей кандидата в члены Политбюро Н.А.Угланова. Кандидатом в члены Политбюро был утвержден К.Я.Бауман (секретарь ЦК ВКП(б) и Московского обкома партии).

Пленум ЦК ВКП(б) 21 июня 1929 г. утвердил кандидатом в члены Политбюро С.И.Сырцова (председатель СНК РСФСР).

Состоявшийся в ноябре 1929 г. Пленум ЦК ВКП(б) вывел из состава Политбюро Н.И.Бухарина.

13 июля 1930 г. ЦК, избранный на XVI съезде ВКП(б), утвердил Политбюро в следующем составе: члены — К.Е.Ворошилов, Л.М.Каганович (секретарь ЦК и первый секретарь МК

партии), М.И.Калинин, С.М.Киров, С.В.Косиор (генеральный секретарь ЦК КП(б) Украины), В.В.Куйбышев, В.М.Молотов, Я.Э.Рудзутак (зам. председателя СНК и СТО), А.И.Рыков, И.В.Сталин; кандидаты в члены — А.А.Андреев, А.И.Микоян, Г.И.Петровский, С.И.Сырцов, В.Я.Чубарь.

В декабре 1930 г. Объединенный Пленум ЦК и ЦКК ВКП(б) освободил от обязанностей члена Политбюро А.И.Рыкова и от обязанностей кандидатов в члены Политбюро А.А.Андреева (он стал председателем ЦКК ВКП(б), С.И.Сырцова (был выведен из состава членов ЦК). Членом Политбюро утвержден Г.К.Орджоникидзе (председатель ВСНХ).

В феврале 1932 г. из членов Политбюро ЦК ВКП(б) был выведен Я.Э.Рудзутак, возглавивший ЦКК—РКП.

Политбюро, утвержденное 10 февраля 1934 г. на Пленуме ЦК ВКП(б), избранного XVII съездом партии: члены — А.А.Андреев (нарком путей сообщения),

бюро П.П.Постышева (вскоре его репрессировали и в следующем году расстреляли). Кандидатом в члены Политбюро на Пленуме был утвержден Н.С.Хрущев (первый секретарь ЦК КП(б) Украины).

22 марта 1939 г. ЦК, избранный на XVIII съезде ВКП(б), утвердил Политбюро в следующем составе: члены — А.А.Андреев (секретарь ЦК и председатель Комиссии партийного контроля при ЦК), К.Е.Ворошилов (нарком обороны СССР), А.А.Жданов, Л.М.Каганович (нарком путей сообщения и нарком топливной промышленности), М.И.Калинин, А.И.Микоян (зам. председателя СНК СССР и нарком внешней торговли), В.М.Молотов, И.В.Сталин, Н.С.Хрущев; кандидаты в члены — Л.П.Берия (нарком внутренних дел СССР), Н.М.Шверник (первый секретарь ВЦСПС).

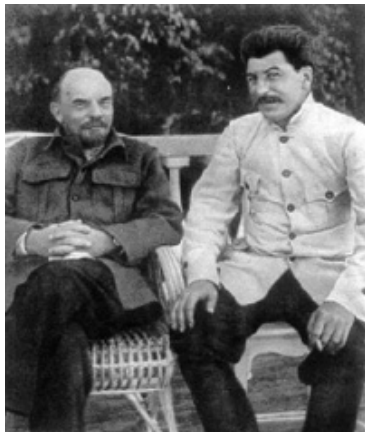
Пленум ЦК ВКП(б) в феврале 1941 г. утвердил кандидатами в члены Политбюро Н.А.Воз-

пасности СССР), Л.М.Каганович (зам. председателя СМ СССР), Д.С.Коротченко (председатель СМ УССР), В.В.Кузнецов (председатель ВЦСПС), О.В.Куусинен (секретарь ЦК КПСС), Г.М.Маленков (секретарь ЦК КПСС), В.А.Малышев (зам. председателя СМ СССР и министр судостроительной промышленности), Л.Г.Мельников (первый секретарь ЦК КП Украины), А.И.Микоян (зам. председателя СМ СССР), Н.А.Михайлов (секретарь ЦК КПСС), В.М.Молотов (зам. председателя СМ СССР), М.Г.Первухин (зам. председателя СМ СССР), П.К.Пономаренко (секретарь ЦК КПСС и первый секретарь Московского обкома КПСС), Д.И.Чесноков (главный редактор журнала «Вопросы философии»), Н.М.Шверник (Пред-

СОСТАВЫ

ЦЕНТРАЛЬНОГО КОМИТЕТА

К.Е.Ворошилов, Л.М.Каганович, М.И.Калинин, С.М.Киров, С.В.Косиор, В.В.Куйбышев (зам. председателя СНК СССР, председатель Комиссии советского контроля), В.М.Молотов (председатель СНК СССР), Г.К.Орджоникидзе (нарком тяжелой промышленности), И.В.Сталин; кандидаты в члены — А.И.Микоян, Г.И.Петровский, П.П.Постышев

Ленін і Сталін у Горках незадовго до смерті «вождя пролетаріату»

(второй секретарь ЦК КП(б) Украины), Я.Э.Рудзутак, В.Я.Чубарь (через год был избран членом Политбюро ЦК).

1 декабря 1934 г. был убит член Политбюро ЦК С.М.Киров. 25 января 1935 г. скончался член Политбюро ЦК В.В.Куйбышев.

1 февраля 1935 г. Пленум ЦК ВКП(б) утвердил членом Политбюро А.И.Микояна (нарком пищевой промышленности СССР); кандидатами в члены Политбюро А.А.Жданова (секретарь ЦК ВКП(б) и одновременно первый секретарь Ленинградского обкома и горкома ВКП(б), Р.И.Эйхе (первый секретарь Западно-Сибирского крайкома ВКП(б)).

18 февраля 1937 г. ушел из жизни член Политбюро ЦК Г.К.Орджоникидзе.

В октябре 1937 г. Пленум ЦК ВКП(б) ввел в состав кандидатов в члены Политбюро Н.И.Ежова (председатель КПК при ЦК ВКП(б), нарком внутренних дел СССР, в 1939 г. отстранен от всех постов, осужден и расстрелян).

В 1937—1938 гг. были репрессированы и позднее погибли члены Политбюро ЦК С.В.Косиор, В.Я.Чубарь, кандидаты в члены Политбюро Я.Э.Рудзутак, Р.И.Эйхе.

Пленум ЦК ВКП(б) в январе 1938 г. освободил от обязанностей кандидата в члены Полит-

несенского (зам. председателя СНК СССР, председатель Госплана СССР), Г.М.Маленкова (секретарь ЦК ВКП(б), А.С.Щербакова (первый секретарь МК и МГК ВКП(б), с мая 1941 г. одновременно и секретарь ЦК ВКП(б), умер в мае 1945 г.).

В марте 1946 г. Пленум ЦК ВКП(б) утвердил членами Политбюро Л.П.Берия (зам. председателя СМ СССР), Г.М.Маленкова, кандидатами в члены Н.А.Булганина (зам. министра обороны СССР), А.Н.Косыгина (зам. председателя СМ СССР).

3 июня 1946 г. умер М.И.Калинин.

В феврале 1947 г. Пленум ЦК ВКП(б) избрал членом Политбюро Н.А.Вознесенского. В 1948 г. членами Политбюро стали Н.А.Булганин (зам. Председателя СМ СССР, министр Вооруженных Сил СССР) и А.Н.Косыгин.

В августе 1948 г. скончался А.А.Жданов.

В марте 1949 г. от всех политических и государственных постов был отстранен Н.А.Вознесенский. Репрессированный, погиб в 1950 г.

По решению XIX съезда партии Политбюро ЦК было преобразовано в Президиум ЦК КПСС. 16 октября 1952 г. ЦК, из-

Сталін і Кіров

бранный на XIX съезде КПСС, утвердил Президиум в следующем составе: члены — В.М.Андреев (первый секретарь Ленинградского обкома КПСС), А.Б.Аристов (секретарь ЦК КПСС), Л.П.Берия (зам. председателя СМ СССР), Н.А.Булганин (зам. председателя СМ СССР), К.Е.Ворошилов (зам. председателя СМ СССР), С.Д.Игнатьев (министр государственной безо-

седатель Президиума Верховного Совета СССР), М.Ф.Шкирятов (председатель Комитета партийного контроля при ЦК КПСС); кандидаты в члены — Л.И.Брежнев (секретарь ЦК КПСС), А.Я.Вышинский (министр иностранных дел СССР), А.Г.Зверев (министр финансов СССР), Н.Г.Игнатов (секретарь ЦК КПСС), И.Г.Кабанов (министр внешней торговли СССР), А.Н.Косыгин, Н.С.Патолочев (первый секретарь ЦККП Белоруссии), Н.М.Пегов (секретарь ЦК КПСС), А.М.Пузанов (председатель СМ РСФСР), И.Ф.Тевосян (зам. председателя СМ СССР и министр черной металлургии СССР), П.Ф.Юдин (обществовед, дипломатический работник).

На состоявшемся после смерти И.В.Сталина в марте 1953 г. совместном заседании Пленума ЦК КПСС, Совета Министров СССР, Президиума Верховного Совета СССР был утвержден следующий состав Президиума ЦК КПСС: члены — Г.М.Маленков (председатель СМ СССР), Л.П.Берия (первый зам. председателя СМ СССР и министр внутренних дел), В.М.Молотов (первый зам. председателя СМ СССР и министр иностранных дел), К.Е.Ворошилов (Председатель Президиума Верховного Совета СССР), Н.С.Хрущев (секретарь ЦК КПСС, с сентября 1953 г. — первый секретарь ЦК КПСС), Н.А.Булганин (первый зам. председателя СМ СССР и министр обороны), Л.М.Каганович (первый зам. председателя СМ СССР), А.И.Микоян (министр торговли), М.З.Сабуров (председатель Госплана СССР) и М.Г.Первухин (министр электростанций и электропромышленности); кандидаты в члены — М.Д.Багиров (первый секретарь ЦК КП Азербайджана), Л.Г.Мельников, П.К.Пономаренко (министр культуры СССР), Н.М.Шверник (председатель ВЦСПС).

В июле 1953 г. Пленум ЦК КПСС вывел из состава Центрального Комитета и исключил из партии Л.П.Берия и М.Д.Багирова. Кандидатом в члены Президиума был избран А.И.Кириченко (первый секретарь ЦК КП Украины).

Пленум ЦК КПСС, состоявшийся в июле 1955 г. избрал членами Президиума ЦК А.И.Кириченко и М.А.Суслова (секретарь ЦК КПСС).

27 февраля 1956 г. ЦК, избранный на XX съезде КПСС, утвердил свой Президиум в составе: члены — Н.А.Булганин (председатель СМ СССР), К.Е.Ворошилов (Председатель Президиума Верховного Совета СССР),

Єврейські громади під час свята революції

Г.Я.Сохольников (нарком финансов СССР), М.В.Фрунзе (зам. председателя Реввоенсовета СССР, с января 1925 г. — председатель Реввоенсовета СССР и нарком по военным и морским делам, умер 31 октября 1925 г.). 1 января 1926 г. ЦК, избран-

Л.М.Каганович (первый зам. председателя СМ СССР и председатель Комитета по труду и зарплате), А.И.Кириченко (первый секретарь ЦК КП Украины), Г.М.Маленков (зам. председателя СМ СССР и министр электростанций), А.И.Микоян (первый зам. председателя СМ СССР), В.М.Молотов (министр иностранных дел, а с ноября 1956 г. — министр государственного контроля), М.Г.Первухин (первый зам. председателя СМ СССР), М.З.Сабуров (первый зам. председателя СМ СССР и председатель Госэкономкомиссии), М.А.Суслов (секретарь ЦК КПСС), Н.С.Хрущев (первый секретарь ЦК КПСС); кандидаты в члены — Л.И.Брежнев (первый секретарь ЦК КП Казахстана), Г.К.Жуков (министр обороны СССР), Н.А.Мухитдинов (первый секретарь ЦК КП Узбекистана), Е.А.Фурцева (первый секретарь МКГ КПСС). Н.М.Шверник, Д.Т.Шепилов (секретарь ЦК КПСС).

(секретарь ЦК КПСС).

В октябре 1957 г. Пленум ЦК КПСС вывел из состава Президиума ЦК Г.К.Жукова.

Пленум ЦК в декабре 1957 г. избрал членом Президиума Н.А.Мухитдинова, ставшего секретарем ЦК КПСС.

В июне 1958 г. Пленум ЦК КПСС избрал кандидатами в члены Президиума Д.С.Полянского (председатель СМ РСФСР), Н.В.Подгорного (первый секретарь ЦК КП Украины).

В сентябре 1958 г. Пленум ЦК КПСС освободил от обязанностей члена Президиума Н.А.Булганина.

Пленум ЦК КПСС в мае 1960 г. освободил от обязанностей члена Президиума ЦК Н.И.Беляева и А.И.Кириченко. Членами Президиума были избраны А.Н.Косыгин (первый зам. председателя СМ СССР), Н.В.Подгорный, Д.С.Полянский.

В июле 1960 г. на Пленуме ЦК был выведен из состава Президиума ЦК К.Е.Ворошилов.

член Президиума ЦК КПСС О.В.Куусинен.

Пленум ЦК КПСС в октябре 1964 г. освободил Н.С.Хрущева от обязанностей первого секретаря ЦК КПСС и члена Президиума ЦК. Первым секретарем ЦК КПСС был избран Л.И.Брежнев.

16 ноября 1964 г. на Пленуме ЦК из Президиума ЦК был выведен Ф.Р.Козлов. Членами Президиума избраны П.Е.Шелест, А.Н.Шелепин (секретарь ЦК КПСС), кандидатом в члены — П.Н.Демичев (секретарь ЦК КПСС).

В марте 1965 г. Пленум ЦК КПСС избрал членом Президиума К.Т.Мазурова (первый зам. председателя СМ СССР), кандидатом в члены — Д.Ф.Устинова (секретарь ЦК КПСС).

6 декабря 1965 г. Пленум ЦК избрал кандидатом в члены Президиума В.В.Щербицкого (председатель СМ Украинской ССР).

XXIII съезд КПСС постановил

нова. Членами Политбюро были избраны Ю.В.Андропов (председатель Комитета государственной безопасности при СМ СССР), А.А.Гречко (министр обороны СССР), А.А.Громыко (министр иностранных дел СССР). Кандидатом в члены Политбюро был избран Г.В.Романов (первый секретарь Ленинградского обкома КПСС).

В апреле 1975 г. Пленум ЦК КПСС освободил от обязанностей члена Политбюро А.Н.Шелепина.

5 марта 1976 г. ЦК, избранный на XXV съезде КПСС, утвердил Политбюро в составе: члены — Л.И.Брежнев, Ю.В.Андропов, А.А.Гречко (скончался 26 апреля 1976 г.), В.В.Гришин, А.А.Громыко, А.П.Кириленко, А.Н.Косыгин, Ф.Д.Кулаков, Д.А.Кунаев, К.Т.Мазуров, А.Я.Пельше, Н.В.Подгорный, Г.В.Романов, М.А.Суслов, Д.Ф.Устинов, В.В.Щербицкий; кандидаты в члены — Г.А.Алиев (первый секретарь ЦК КП Азербайджана), П.Н.Демичев, П.М.Машеров, Б.Н.Пономарев, Ш.Р.Рашидов, М.С.Соломенцев.

Майский (1977 г.) Пленум ЦК КПСС освободил от обязанностей члена Политбюро Н.В.Подгорного.

В октябре 1977 г. Пленум ЦК КПСС избрал кандидатами в члены Политбюро К.У.Черненко (секретарь ЦК КПСС), В.В.Кузнецова (первый зам. Председателя Президиума Верховного Совета СССР).

17 июля 1978 г. скончался член Политбюро ЦК КПСС Ф.Д.Кулаков.

Ноябрьский (1978 г.) Пленум ЦК КПСС освободил от обязанностей члена Политбюро К.Т.Мазурова. Членом Политбюро был избран К.У.Черненко, кандидатами в члены Политбюро Н.А.Тихонов (первый зам. председателя СМ СССР), Э.А.Шеварднадзе (первый секретарь ЦК КП Грузии).

27 ноября 1979 г. Пленум ЦК КПСС избрал членом Политбюро Н.А.Тихонов, кандидатом в члены М.С.Горбачева (секретарь ЦК КПСС).

Октябрьский (1980 г.) Пленум ЦК КПСС избрал членом Политбюро М.С.Горбачева, кандидатом в члены Политбюро Т.Я.Киселева (первый секретарь ЦК КП Белоруссии).

В октябре 1980 г. в автомобильной катастрофе погиб кандидат в члены Политбюро ЦК КПСС П.М.Машеров. В этом же месяце А.Н.Косыгин по собственной просьбе в связи с состоянием здоровья был освобожден от обязанностей члена Политбюро ЦК КПСС. 18 декабря 1980 г. А.Н.Косыгин скончался.

3 марта 1981 г. ЦК, избранный на XXVI съезде КПСС, утвердил Политбюро в следующем составе: члены — Л.И.Брежнев, Ю.В.Андропов, М.С.Горбачев, В.В.Гришин, А.А.Громыко, А.П.Кириленко, Д.А.Кунаев, А.Я.Пельше, Г.В.Романов, М.А.Суслов, Н.А.Тихонов, Д.Ф.Устинов, К.У.Черненко, В.В.Щербицкий; кандидаты в члены — Г.А.Алиев, П.Н.Демичев, Т.Я.Киселев, В.В.Кузнецов, Б.Н.Пономарев, Ш.Р.Рашидов, М.С.Соломенцев, Э.А.Шеварднадзе.

В январе 1982 г. скончался член Политбюро ЦК КПСС М.А.Суслов.

Майский (1982 г.) Пленум ЦК КПСС избрал кандидатом в члены Политбюро В.И.Долгих (секретарь ЦК КПСС).

10 ноября 1982 г. умер Л.И.Брежнев. Состоявшийся 12 ноября внеочередной Пленум ЦК КПСС избрал Генеральным секретарем ЦК КПСС Ю.В.Андропова. 22 ноября Пленум ЦК избрал членом Политбюро Г.А.Алиева и освободил от обязанностей члена Политбюро А.П.Кириленко.

Июньский (1983 г.) Пленум ЦК КПСС избрал кандидатом в члены Политбюро В.И.Воротникова (председатель СМ РСФСР).

В 1983 г. скончались член Политбюро ЦК А.Я.Пельше, кандидаты в члены Политбюро Т.Я.Киселев и Ш.Р.Рашидов.

Декабрьский (1983 г.) Пле-

нум ЦК КПСС избрал членами Политбюро В.И.Воротникова и М.С.Соломенцева (председатель КПК при ЦК КПСС), кандидатом в члены Политбюро В.М.Чебрикова (председатель Комитета государственной безопасности СССР).

9 февраля 1984 г. скончался Ю.В.Андропов. Состоявшийся 13 февраля внеочередной Пленум ЦК избрал Генеральным секретарем ЦК КПСС К.У.Черненко.

20 декабря 1984 г. умер член Политбюро ЦК Д.Ф.Устинов.

10 марта 1985 г. скончался К.У.Черненко. 11 марта на внеочередном Пленуме ЦК Генеральным секретарем ЦК КПСС был избран М.С.Горбачев.

Апрельский (1985 г.) Пленум ЦК КПСС избрал членами Политбюро Е.К.Лигачева (секретарь ЦК КПСС), Н.И.Рыжкова (секретарь ЦК КПСС), В.М.Чебрикова. Кандидатом в члены Политбюро был избран С.Л.Соколов (министр обороны СССР).

Пленум ЦК КПСС, состоявшийся в июле 1985 г., освободил от обязанностей члена Политбюро Г.В.Романова. Членом Политбюро был избран Э.А.Шеварднадзе (министр иностранных дел СССР).

Октябрьский (1985 г.) Пленум ЦК КПСС освободил от обязанностей члена Политбюро Н.А.Тихонов. Кандидатом в члены Политбюро был избран Н.В.Талызин (первый зам. председателя СМ СССР и председатель Госплана СССР).

В феврале 1986 г. Пленум ЦК КПСС освободил от обязанностей члена Политбюро В.В.Гришина. Кандидатом в члены Политбюро был избран Б.Н.Ельцин (первый секретарь МКГ КПСС).

6 марта 1986 г. ЦК, избранный на XXVII съезде КПСС, утвердил Политбюро в следующем составе: члены — М.С.Горбачев (Генеральный секретарь ЦК КПСС), Г.А.Алиев (первый зам. председателя СМ СССР), В.И.Воротников (председатель СМ РСФСР), А.А.Громыко (Председатель Президиума Верховного Совета СССР), Л.Н.Зайков (секретарь ЦК КПСС), Д.А.Кунаев, Е.К.Лигачев, Н.И.Рыжков (председатель СМ СССР), М.С.Соломенцев, В.М.Чебриков, Э.А.Шеварднадзе, В.В.Щербицкий; кандидаты в члены — П.Н.Демичев, В.И.Долгих, Б.Н.Ельцин, Н.Н.Слюньков (первый секретарь ЦК КП Белоруссии), С.Л.Соколов, Ю.Ф.Соловьев (первый секретарь Ленинградского обкома КПСС), Н.В.Талызин.

Январский (1987 г.) Пленум ЦК КПСС освободил от обязанностей члена Политбюро Д.А.Кунаева. Кандидатом в члены Политбюро был избран А.Н.Яковлев (секретарь ЦК КПСС).

Пленум ЦК КПСС, состоявшийся в июне 1987 г., избрал членами Политбюро Н.Н.Слюнькова (секретарь ЦК КПСС), А.Н.Яковлева, В.П.Никонова (секретарь ЦК КПСС), кандидатом в члены Политбюро был избран Д.Т.Язов (министр обороны СССР). От обязанностей кандидата в члены Политбюро освобожден С.Л.Соколов.

Октябрьский (1987 г.) Пленум ЦК КПСС освободил от обязанностей члена Политбюро Г.А.Алиева.

Пленум ЦК КПСС, проходивший в феврале 1988 г., избрал кандидатами в члены Политбюро Ю.Д.Маслюкова (первый зам. председателя СМ СССР, председатель Госплана СССР), Г.П.Разумовского (секретарь ЦК КПСС). От обязанностей кандидата в члены Политбюро был освобожден Б.Н.Ельцин.

Состав Политбюро ЦК КПСС (на 23 мая 1988 г.): члены: М.С.Горбачев, В.И.Воротников, А.А.Громыко, Л.Н.Зайков, Е.К.Лигачев, В.П.Никонов, Н.И.Рыжков, Н.Н.Слюньков, М.С.Соломенцев, В.М.Чебриков, Э.А.Шеварднадзе, В.В.Щербицкий, А.Н.Яковлев; кандидаты в члены: П.Н.Демичев, В.И.Долгих, Ю.Д.Маслюков, Г.П.Разумовский, Ю.Ф.Соловьев, Н.В.Талызин, Д.Т.Язов.

«Политическое образование» № 9.

ПЕРСОНАЛ
№ 41

ПОЛИТБЮРО КОММУНИСТИЧЕСКОЙ ПАРТИИ

Члены Политбюро. 1938 г.

Пленум ЦК КПСС в феврале 1957 г. избрал кандидатом в члены Президиума ЦК Ф.Р.Козлова (первый секретарь Ленинградского обкома КПСС).

В июне 1957 г. на Пленуме ЦК КПСС из состава членов Президиума ЦК и из состава Центрального Комитета партии были выведены Г.М.Маленков, Л.М.Каганович, В.М.Молотов. Из состава кандидатов в члены Президиума и из состава ЦК был выведен Д.Т.Шепилов. Пленум избрал Президиум ЦК КПСС в следующем составе: члены — А.Б.Аристов (секретарь ЦК КПСС), Н.И.Беляев (секретарь ЦК КПСС, с декабря 1957 г. — первый секретарь ЦК КП Казахстана), Л.И.Брежнев (секретарь ЦК КПСС), Н.А.Булганин (Председатель СМ СССР), К.Е.Ворошилов (Председатель Верховного Совета СССР), Г.К.Жуков (министр обороны СССР), Н.Г.Игнатов (первый секретарь Горьковского обкома КПСС, с декабря 1957 г. — секретарь ЦК КПСС), Ф.Р.Козлов (первый секретарь Ленинградского обкома КПСС, затем председатель СМ РСФСР, первый зам. председателя СМ СССР), О.В.Куусинен (секретарь ЦК КПСС), А.И.Микоян (первый зам. председателя СМ СССР), М.А.Суслов, Е.А.Фурцева (секретарь ЦК КПСС), Н.С.Хрущев, Н.М.Шверник (председатель Комитета партийного контроля при ЦК КПСС); кандидаты в члены — Я.Э.Калнберзин (первый секретарь ЦК КП Латвии), А.П.Кириленко (первый секретарь Свердловского обкома КПСС), Д.С.Коротченко (председатель Президиума Верховного Совета Украинской ССР), А.Н.Косыгин, К.Т.Мазуров (первый секретарь ЦК КП Белоруссии), В.П.Мжаванадзе (первый секретарь ЦК КП Грузии), Н.А.Мухитдинов, М.Г.Первухин, П.Н.Поспелов

Пленум ЦК КПСС, состоявшийся в январе 1961 г., избрал кандидатами в члены Президиума ЦК Г.И.Воронова (первый зам. председателя Бюро ЦК КПСС по РСФСР), В.В.Гришина (председатель ВЦСПС).

Избранный на XXII съезде КПСС ЦК утвердил 31 октября 1961 г. на своем Пленуме следующий состав Президиума: члены — Л.И.Брежнев (Председатель Президиума Верховного Совета СССР), Г.И.Воронов (первый зам. председателя Бюро ЦК КПСС по РСФСР), Ф.Р.Козлов (секретарь ЦК КПСС), А.Н.Косыгин (первый зам. председателя СМ СССР), О.В.Куусинен (секретарь ЦК КПСС), А.И.Микоян (первый зам. председателя СМ СССР), Н.В.Подгорный (первый секретарь ЦК КП Украины), Д.С.Полянский (председатель СМ РСФСР), М.А.Суслов (секретарь ЦК КПСС), Н.С.Хрущев (первый секретарь ЦК КПСС и Председатель СМ СССР), Н.М.Шверник (председатель КПК при ЦК КПСС); кандидаты в члены — В.В.Гришин, Ш.Р.Рашидов (первый секретарь ЦК КП Узбекистана), К.Т.Мазуров, В.П.Мжаванадзе, В.В.Щербицкий (председатель СМ Украинской ССР).

26 апреля 1962 г. Пленум ЦК КПСС избрал членом Президиума ЦК А.П.Кириленко (первый зам. председателя Бюро ЦК КПСС по РСФСР).

Пленум ЦК КПСС избрал 23 ноября 1962 г. кандидатом в члены Президиума Л.Н.Ефремова (член Бюро ЦК КПСС по РСФСР).

13 декабря 1963 г. Пленум ЦК КПСС освободил от обязанностей кандидата в члены Президиума ЦК В.В.Щербицкого. В состав кандидатов был введен П.Е.Шелест (первый секретарь ЦК КП Украины).

17 мая 1964 г. скончался

преобразовать Президиум ЦК в Политбюро. 8 апреля 1966 г. Пленум ЦК, избранного на съезде, утвердил состав Политбюро: члены — Л.И.Брежнев (Генеральный секретарь ЦК КПСС), Г.И.Воронов (председатель СМ РСФСР), А.П.Кириленко (секретарь ЦК КПСС), А.Н.Косыгин (председатель СМ СССР), К.Т.Мазуров (первый зам. председателя СМ СССР), А.Я.Пельше (председатель КПК при ЦК КПСС), Н.В.Подгорный (Председатель Президиума Верховного Совета СССР), Д.С.Полянский (первый зам. председателя СМ СССР), М.А.Суслов (секретарь ЦК КПСС), А.Н.Шелепин (председатель Комитета партийно-государственного контроля, с 1967 г. — председатель ВЦСПС), П.Е.Шелест (первый секретарь ЦК КП Украины); кандидаты в члены — В.В.Гришин, П.Н.Демичев, Д.А.Кунаев (первый секретарь ЦК КП Казахстана), П.М.Машеров (первый секретарь ЦК КП Белоруссии), В.П.Мжаванадзе, Ш.Р.Рашидов, Д.Ф.Устинов, В.В.Щербицкий.

В июне 1967 г. Пленум ЦК КПСС избрал кандидатом в члены Политбюро Ю.В.Андропова (председатель Комитета государственной безопасности при СМ СССР).

8 апреля 1971 г. ЦК, избранный на XXIV съезде КПСС, утвердил Политбюро в таком составе: члены — Л.И.Брежнев (Генеральный секретарь ЦК КПСС), Г.И.Воронов (председатель Комитета народного контроля СССР), В.В.Гришин (первый секретарь МКГ КПСС), А.П.Кириленко (секретарь ЦК КПСС), А.Н.Косыгин, Ф.Д.Кулаков (секретарь ЦК КПСС), Д.А.Кунаев, К.Т.Мазуров, А.Я.Пельше, Н.В.Подгорный, Д.С.Полянский, М.А.Суслов, А.Н.Шелепин (председатель ВЦСПС), П.Е.Шелест, В.В.Щербицкий (председатель СМ УССР, с 1972 г. — первый секретарь ЦК КП Украины); кандидаты в члены — Ю.В.Андропов, П.Н.Демичев, П.М.Машеров, В.П.Мжаванадзе, Ш.Р.Рашидов, Д.Ф.Устинов.

Ноябрьский (1971 г.) Пленум ЦК КПСС избрал кандидатом в члены Политбюро М.С.Соломенцева (председатель СМ РСФСР).

В мае 1972 г. Пленум ЦК КПСС избрал кандидатом в члены Политбюро Б.Н.Пономарева (секретарь ЦК КПСС).

В декабре 1972 г. Пленум ЦК КПСС освободил от обязанностей кандидата в члены Политбюро В.П.Мжаванадзе.

Апрельский (1973 г.) Пленум ЦК КПСС вывел из Политбюро П.Е.Шелеста и Г.И.Воро-

Близький Схід

Розрекламований ізраїльтянами вихід поселенців з Сектору Гази зовсім не передбачає відновлення процесу мирного врегулювання, а навпаки, свідчить про посилення репресій. Розмежування ізраїльського та палестинського населення дає Цахалу (армії оборони Ізраїлю) змогу діяти безцеремонно. Згідно з наказом прем'єр-міністра Арієля Шарона і зі згоди президента Абу Мазена, кандидатур руху Хамас знімають з парламентських виборів або знищують. Населення, звільнене від контролю внутрішніх блокпостів, потрапляє тепер під обстріл важкої артилерії по всьому місту. Ось що розповів один із жителів Гази, 35-річний Тарік в інтерв'ю швейцарській журналістці Сільвії КАТОРІ.

— Усі повстанські угруповання домоглися з палестинським керівництвом про припинення з 24 вересня військових демонстрацій. Тобто недовідання демонстрації була останньою і закінчилася кривавим інцидентом. Хто за це нестиме відповідальність?

— Ми впевнені, що винен Ізраїль. У ході брали участь близько тисячі активістів Хамасу. Їх вітали близько 20 тисяч громадян, коли в джип потрапило кілька ракет. Загибло 19 осіб, ще 24 було поранено.

— Чи може рух Хамас довести, що ракети випустили ізраїльтяни?

— Доказів безліч: над місцевістю кружляли безпілотні літаки й гелікоптер Аначі. Інформація про те, що джипи перевозили ракети Кассам, не відповідає дійсності. Якби, як стверджує Ізраїль, вибух стався в машині, то шибки джипа були б розбиті. А вони цілі. Крім того, перед вибухом люди почули специфічний свист, який чули перед кожною ракетною атакою. Нізар Райан, представник Хамасу, продемонстрував під час прес-конференції електронний чіп, знайдений на тілі однієї з жертв. Ще на двох чіпах, знайдених пізніше, були написані серійні номери й дата виготовлення на івриті. Що ж до поранень, то порізи були чіткі, немов зроблені бритвою. Це характерно саме для поранень від ракетних вибухів.

— Центральний комітет Фатха неодноразово повідомляв, що вся відповідальність лежить на русі Хамас.

— Поведінка нашої влади у цьому випадку дивує. Популярність Хамасу не подобається тим членам Фатха, які бояться втратити привілеї. Одразу після цього масового вбивства представник МВС Абу Кусса підтвердив, що йдеться про внутрішній інцидент у лавах Хамасу. Однак цей людині тут ніхто ніколи не довіряв. Перед тим, як робити якісь заяви, члени палестинського керівництва мусили б прийти й на місці розібратися з ситуацією. А палестинське керівництво не знає, що зробити для ослаблення Хамасу і укладе угоди з Ізраїлем. Ось чому замість того, щоб засудити смертоносні атаки Ізраїлю, палестинська влада звину-

ватила Хамас.

— Чому ви так думаєте?

— Попереду вибори. Все, що робить і заявляє палестинське керівництво, повинно розглядатися з цієї позиції. Стратегія Абу Мазена полягає в тому, щоб надати всьому, що відбувається, вигляду демократії з одночасним виведенням головного конкурента з гри. Не кажучи вже про Ізраїль, де всі політичні сили об'єдналися, аби не допустити до виборів представників Хамасу і ліквідувати спротив. Абу Мазену вигідно, що Ізраїль розпочав брудну гру і знищує активістів Хамас замість нього. І йому не важливо, що від цього страждає палестинський народ.

— Після трагедії палестинці перебувають у стані жаху: арешти й вбивства на Західному березі річки Йордан, точкові удари, перекриті дороги й мости, зруйновані будинки й школи в Газі. Все це робиться, аби саботувати вибори?

— Очевидно! Ця операція була задумана для того, щоб не допустити до виборів членів Хамасу. Ізраїльська армія за підтримки спецслужб вже викрала більше кандидатів, ніж Хамас міг висунути на вибори. Хассан Юсеф, один з керівників Хамасу, бере участь у цій облоаві, у результаті якої за кілька днів заарештовано понад п'ятсот палестинців. І така ситуація зберігається. Більше ніхто не може увійти до Сектору Гази чи залишити його. Населення в паніці. Коли надзвуків літаки пролітають низько, переїшовши звуковий бар'єр, жінки й діти дуже лякаються: від шуму розбиваються шибки. Люди перебувають у стані травматичного жаху, а відтак багатьох з них госпіталізують. Коли ракети влучають у будівлі, розпочинається істерія. Табір біженців Джабалия, у якому я живу, розташований на півночі Гази і стає другою ціллю ізраїльських атак після міста Бейт-Ханон. Для нас ризик бути пораненим чи вбитим становить 90 відсотків, для жителів Бейт-Ханона — всі 100. Тобто ризик того, що вб'ють або пора-

нять моїх сімох дітей, дуже великий. Вночі вони у страху притискаються до мене, тремтячи, коли все починає дрижати від шуму F-16.

— Чи мають стосунки заарештовані на Західному березі річки Йордан до ракетних ударів, завданих бойовиками Хамасу з території Сектору?

— Саме це і є доказом того, що операція, яку Ізраїль називає «Перший дощ», була запланована значно раніше. Ізраїль цинічно заявив, що попереду ще багато артилерійських «дощів».

— Який сигнал

на це. Ізраїль завжди використовував силу, знаючи, що палестинські ракети не завдають великої шкоди.

— Чи підтримують жителі Гази дії Хамасу, навіть якщо за це доводиться дорого платити?

— Палестинці вважають, що Хамас діє в їхніх інтересах, задля їхньої безпеки. Вони дуже поважають цей рух. 26 вересня представники рухів Хамас і Джихад оголосили, що припиняють всі атаки на ізраїльську територію із Сектору Гази. Проте Ізраїль не змінив стратегію залякування й продовжує здійснювати все за-

рупування. Однак я вам можу сказати, що зовсім не озброєні активісти влаштовують безчинства й залякують палестинців, а представники нашої нової превентивної поліції — люди навчені в ЦРУ, яких фінансують США. Насправді проблему створює зброя служб превентивної безпеки.

— Чому?

— Достатньо того, щоб пересічна людина трохи підвищила голос, і палестинський поліцейський дістає пістолета й стріляє в неї. Нашій безпеці загрожує не люди Хамасу, які жертвували собою для захисту народу всі ці роки, коли палестинського

ше. На Західному березі міста ізольовані один від одного, наче острови. Солдати можуть оточити їх, а потім оглядати будинок за будинком. У Газі ж ізраїльська армія боїться заходити у квартали, позаяк знає, що зустрінеться з опором. Активісти можуть легко втекти. Поселення розташовані по всьому Сектору Гази, міста зв'язані один з одним. Ізраїльські солдати атакують наші квартали навмання, на відстані, за допомогою танків і літаків. Нині вони оточують нас великими танками з потужними гарматами. Це ті самі гармати, які Ізраїль розставив у південному Лівані. Дальність по-

стрілу сягає 80 кілометрів. Вистрілюючи з півночі Гази, можна влучити в Рафу. Якщо вони увійдуть у Сектор Гази — це буде останній етап, оскільки в зоні більше немає ізраїльських поселень, які можна випадково зачепити. Тепер вони можуть використати важку артилерію, викинувши та гармати.

— Що ви відчуваєте стосовно тих, хто зобов'язаний захищати дітей і беззахисних людей, але полишає палестинців напризволяще? Кофі Аннан обмежився тим, що закликав сторони «стримуватися» й виконувати взяті на себе зобов'язання, наче Палестина та Ізраїль однаково озброєні.

— Коли Шарон віддає наказ про ракетний обстріл, унаслідок якого знищується цілий густонаселений квартал, світ сприймає це як самооборону. А коли наші бійці атакують ізраїльтян, світ вважає їх терористами. Я заявляю Кофі Аннану, що звинувачувати потрібно не активістів Хамас. Саме від ізраїльтян ООН повинна вимагати «виконання зобов'язань». Ізраїль знищує нас, але саме від нас, слабкої сторони, вимагають нових зусиль. Та тиснути необхідно не на нас, а на Ізраїль. Ми й так страждаємо, тому що всі, хто, як і Кофі Аннан, займають високі посади, бояться виступити проти Ізраїлю, аби не опинитися на вулиці.

— Що б ви сказали всім учасникам руху солідарності, які підтримують вас?

— Я поважаю ці рухи. Однак вважаю, що вони не зовсім розуміють сенс нашої боротьби. Якщо ці рухи справді намагаються допомогти нам, вони повинні спочатку зрозуміти, у чому полягають інтереси палестинського народу. Вони ніколи не йшли назустріч кері-

вництву Руху Спротиву, а завжди вибирали бік Рамалли й неурядових організацій, пов'язаних із палестинським керівництвом, ігноруючи народ.

— Тобто, на ваш погляд, Палестина розбита на два табори: табір влади, який веде переговори з Ізраїлем і грає в дипломатичну гру, і табір народу — тих, хто відмовляється від самої ідеї переговорів до повного припинення окупації?

— Саме так. Фінансова допомога ззовні не доходить до кінцевого пункту. Дарувальники кладуть гроші не до тієї кишені. Їм варто проаналізувати помилки минулого й стати уважнішими, допомагаючи достойним людям. Ми можемо зрозуміти небажання допомагати рухам, які Ізраїль заніс до чорного списку, адже вони бояться звинувачень у допомозі «терористам». З іншого ж боку, фінансова допомога, яка надається офіційним представникам, потрапляє не до тих кишень. Краще вже нічого не давати.

— Чи належите ви до якоїсь партії?

— Ні. Я звичайний громадянин, який страждає від усього, що відбувається навколо нього. Коли Хамас завдасть по Ізраїлю удари у відповідь, я страждатиму від репресій, які застосує Ізраїль стосовно мого народу. Я повністю солідарний і з його стражданнями, і з його боротьбою. І використати Рух Спротиву Ізраїлю ніколи не вдасться.

— Спецслужба, однак, працює досить ефективно. Чи не доводять ці точечні удари, що вас всюди оточують шпигуни, які слідкують за кожним активістом, і Ізраїль може завдати удару куди захоче і по кому захоче?

— Ізраїль експлуатує слабкості людей, зловживає їхньою бідністю. Він може використовувати всі способи, щоб змусити найбідніших палестинців співпрацювати з ним. Однак, незважаючи на всі свої військові технології, Ізраїль не вдається захопити тих, кого він шукає в Газі. Ізраїль змушений звертатися за допомогою до сексотів, які жестами вказують на ціль. Ніхто з активістів, політичних і військових керівників не пересувається на машині й не проводить понад трьох годин в одному місці.

— Але ж таке життя нестерпне!

— Незважаючи на технологічну перевагу ізраїльської армії, їй не вдається змінити нашу ментальність. Ми переживемо все і житимемо, незважаючи ні на що. Палестинський народ знає, що його земля священна, пожертвує своїм життям, аби звільнити її від загарбників.

За матеріалами www.voltairenet.org

ІЗРАЇЛЬ НЕ ЗМІНИВ СТРАТЕГІЮ ЗАЛЯКУВАННЯ

надсилає вам Ізраїль?

— Після виведення поселень з Сектору Гази в Лікуді розпочалася внутрішня війна. Нетаньяху звинувачує Шарона у зраді. А ми — пішаки у війні між ними двома. Шарон довів, що здатний покінчити з незгодними у Секторі Гази, і це дало йому змогу отримати перемогу над Нетаньяху.

— Ця війна зачіпає усіх жителів Гази, а не лише активістів Хамасу. Членів руху Джихад також заарештовують і знищують. Розмах репресій вас здивував?

— Для нас виведення поселень не означало кінець атак ізраїльської армії. Ми відчули, що зростає напруга і з боку палестинського керівництва, і з боку Ізраїлю. Це сталося після значного успіху руху Хамас на місцевих виборах у Газі. З тих пір ми знали, що ізраїльська армія готує масовану атаку на Хамас і очікує лише слушної нагоди для її початку.

— Можливо, Хамасу не слід було завадати у відповідь удар по Ізраїлю?

— Ізраїль воює з нами з 1948 року. Він не очікував, що ми чинитимемо опір. Рух спротиву повністю виконав умови перемир'я. Ізраїль же не раз порушував їх. Наші активісти не реагували

плановане.

— Чи отримала якусь вигоду палестинська влада з того, що звинуватила Хамас у масовому вбивстві 23 вересня?

— Жодної. Ні палестинській владі, ні Ізраїлю не вдалося зменшити популярність Хамасу.

— Чи розуміє населення Палестини, що керівники авто-

керівництва не існувало. Нам загрожує ті люди, що увесь цей час ховалися і не робили нічого для захисту тих, хто був у небезпеці, ті, хто з кожної зручної ситуації намагається отримати зиск. Ви повинні знати, що для захисту свободи жертвувати собою найдостойніші, а плоди збирають зрадники.

— Невже ви не отримали жодної вигоди від виведення поселень?

— Поселень більше немає, але Ізраїль не покинув нашу територію. Він лише посунув свої танки на кілька сот метрів. Ізраїль контролює сухопутні, морські і повітряні кордони. Єдине, що для нас

змінювалося, — зняли блокпости. Тепер ми за годину можемо доїхати з Джабалиї в Рафах, не зустрічаючись з ізраїльськими солдатами. Раніше ж потрібно було іноді чекати цілий день, та і не потрапивши туди. Однак Газа й досі повністю оточена. Палестинське керівництво нічого не контролює. Кордон вздовж «Осі Філадельфії» під егіпетсько-палестинським контролем був лише тижнем. Родинами, які не бачилися упродовж десяти років, мали змогу перейти з одного боку на інший. Ізраїль знову взяв кордон під свій контроль і заблокував вхід і вихід.

— Як ви можете пояснити той факт, що ізраїльська армія продовжує заарештовувати людей на Західному березі річки Йордан і нікого ще не заарештовувала у Секторі Гази, звідки й велися ракетні обстріли?

— У Газі все інак-

Погляд

«АУТОДАФЕ» ОЛЕКСАНДРА ТУРЧИНОВА ЯК ВІЯВ ПСИХОЛОГІЧНО-ІНФОРМАЦІЙНОЇ ВІЙНИ ПРОТИ УКРАЇНСТВА

Якби автором тексту був відвертий ворог, то й тоді не годилося б лишати публікацію поза увагою. А якщо це створено особою, яка належить до керівництва партії «Батьківщина», безпосередньо асоціюється з експрем'єром Юлією Тимошенко, а з приходом нової влади очолювала СБУ — як тоді сприймати філософію автора?

Аутодафе з португальської перекладається як «акт віри» і означає оголошення й виконання виroku інквізиції, зокрема спалення на вогнищі.

Чому автор дав публікації саме таку назву, можна лише здогадуватися. Безсумнівно, зміст цього символу глибокий і неоднозначний. Стра-та українства — це стверджується однозначно. Проте мотив закованого у значенні терміну «аутодафе»: страта в ім'я чужої українцям віри. Що це за віра? Хто її носій? Інтереси й віросповідання якого народу вона утверджує? Про це автор мовчить, хоча ім'я Бога у тексті згадується повсякчас.

Впадає в очі каміонет першого розділу — щось на межі історіографії, документалістики і художньої фантазії автора. Тут йдеться про лицемірство, жорстокість, підступність отців католицької церкви, які під гаслом захисту віри вогнем і мечем пронесли південь Франції, залишаючи за собою попилища та обуглені трупи. Як стверджує автор, у цей історичний момент церква знищила своїх опонентів, «прикриваючи свою немисливцю жорстокість ім'ям Бога любові та всепрощення; духовне відродження Європи, що ввійшло до історії під іменем Реформації, було відсунуто на 300 років». Такий заспів мав би налаштувати на певні роздуми, на розуміння подальшого авторського викладу.

З огляду на численні апеляції у тексті до Бога, волею якого українцям нібито було даровано незалежність, намагаємося відшукати розгадку задуму такого зачину крізь тезу про всесильність Бога і підступність злочинців, які прикриваються іменем Його. Однак це непереконливо. Залишається єдине тлумачення — під знаменом Бога можна безкарно творити чорне на цій землі, тому автор як апокаліптичний Божий перебирає на

себе право розмірковувати, за його розумінням, суголосно з самим Богом. Зрозуміло, що це припущення, але іншого висновку зі вступного розділу зробити не вдається.

Що ж стверджує автор під покровом Божим як вірний християнин? Простежимо за основними концептуальними положеннями публікації. Одразу ж зауважимо: низку таких положень належить прийняти як аксіоматичні — одним з визначальних мотивів такої ухвали референдуму 1991 року було усвідомлення народом свого могутнього економічного потенціалу в структурі московської імперії, розчинення того потенціалу серед олігархічних кланів, відомі розмірковування на морально-етичні теми та ін. Щоправда, вже тут (і в подальшому російськомовний, і патрон російськомовної газети «ВВ») Олександр Турчинов не втримується від ехидного закиду на адресу українців — мовляв, ті «просто об'язані жити «трошечки» краще, ніж немці, японці й англичани». Іронією такі вставочки назвати не можна. Це глум, збиткування над святим прагненням народу кращої долі.

Далі й до кінця текст сприймається як суцільний присуд українству. Тут можна натрапити на формулювання, що їх не стерпіть би жоден народ. Одразу ж відповім уявному опоненту, який намагається виправдати ці присуди, аби пробудити державницьку активність українців, наразі не помічаючи за українцями нічого позитивного. Тому такий психологічний прийом потрібно розуміти як спосіб навіювання читачеві зневіри, духу занепадництва.

Повнота і глибина сприймання інформації залежить від багатьох чинників, серед яких чільне місце відводиться довірі. Очікування правди у повідомленні, особливо якщо воно суголосне зі сподіваннями людини, набуває ознак некритичного сприйняття. Тобто людина не помічає, як потрапляє до інформаційної пастки. У нашому ви-

падку йдеться саме про таку модель сприйняття. Увінчаний регаліями доктора наук, професора, але головне — чи не першого соратника (принаймні за партійними списками) Юлії Тимошенко автор апіорі володіє колосальним вомом довіри читача.

У вересні 2003

зливенних заробітків і сплачуємо зарплату високопосадовцеві, щоб бути захищеними на своїй землі від чужинецьких зазіхань, насамперед від психотропної війни проти українства.

Класична теорія державного управління має п'ять складників влади: світоглядно-концептуаль-

«дебіл», а саме так має сприйматися такий образ, суржилом Верки Сердючки наспівує на мелодію вальсу «На сопках Маньчжурії»:

*Тихо в лесу,
Тільки хохол не спить.
Яблук вагон
Не зміг надкусити —
Ось чому він не спить.*

Передача, очевидно, з Москви. Публіка

А якщо справа в іншому? Наприклад, у свідомій діяльності, спрямованій на розмивання національних орієнтирів, на побудову світової держави, можливо, з центром в Україні?

І ще одна деталь — національність автора, який говорить від імені українця: «Да, нас, конечно, трудно назвать великой нацией. Да и само гордое слово «нация» по плечу ли нам...». Важко уявити, як освічена людина, один з лідерів нібито національно-патріотичного руху, який декларує свою українську національність, холоднокровно й відсторонено ліпить народу, тобто самому собі, ярлики меншовартості, нежиттєздатності, приреченості. Як може людина жити з таким комплексом? Це дає підстави засумніватися в широті позиції автора, принаймні у його національній належності.

А ось ще одне видання — «100 найвідоміших українців» за загальною редакцією доктора філософських наук, кандидата історичних наук Юрія Павленка (наклад — 10 000 примірників). Наголошуємо — 100 найвідоміших українців. До них, виявляється, належать: Баал-Шем-Това — прославлений єврейський містик і богослов ребе Ізраїль бен Елізер, з яким пов'язують зародження хашидізму; Зельман Ваксман — за національністю єврей, ушлавний мікробіолог, лауреат Нобелівської премії, який у 23-річному віці назавжди виїхав з України (у виданні про нього говориться як про «видатного американського мікробіолога, вихідця з України»); Голда Меїр, яка в Україні мешкала п'ять років, а потім — у різних країнах, стала відомою єврейською діячкою, першою жінкою-прем'єром держави Ізраїль; Шолом-Алейхем (справжнє ім'я — Шолом Рабинович), добре знааний українцям талановитий єврейський письменник.

Ми не збираємося привласнювати інтелектуальні й духовні достоїнства інших народів. Ми не за химерне національне роздвоєння. Так, поняття «єврей», на погляд колишнього радянського дисидента Н.Саранського, складне, філософське, релігійне й історичне питання — сам народ має визначити, хто такий єврей! Як єврей з такими уявленнями

про сутність національності погодиться, щоб, скажімо, Голду Меїр назвали українкою? Це бачення вченого мужа на проблему, то чому б не припустити, що й Олександр Турчинов перейнявся цією теорією? Адже дуже вже не в'яжеться його українське позиція з іменем українця.

Такі враження і роздуми навієло прочитання статті. Проте на чому ж вони конкретно ґрунтуються і чим живляться? Звернімося до тексту, який ряснить прикладами на підтвердження сказаного.

Розділ «Приреченість», який стосується українців, має сугестивний характер. Заголовок — ще й через його розмір — відкладається у «підкірці» глибше, ніж зміст. То чому ж ми приречені? Тільки у XX столітті Україна пережила не менше чотирьох геноцидів, і народ не виявляв жодного спротиву, стверджує автор. «При цьому чисельність здатного виявляти активний спротив українського населення звично перевищувала ворога в сотні разів. Тобто тисяча ворогів знищувала сто тисяч українців, десять тисяч знищували мільйон. А якщо згадати Голодомор, то чисельність купки катів ніяк не порівняна з числом жертв». Продовжити цитату краще мовою оригіналу, бо жодний переклад не здатен передати патетику й підтекст: ...жертв «...подыхавших по-скотски тупо й молча, даже не пытаясь защитить себя и своих детей, в судорогах умирающих от голода». Одразу стверджуємо: це наклеп. Підтвердженням того численні опубліковані документи, дослідження, свідчення очевидців, не знати про які автор не міг. Численні публікації останніх років розкривають досі заборонену інформацію про організаторів Голодомору, механізм привезення в дію пекельної репресивної машини на придрушення масового спротиву, зокрема на масові повстанські рухи.

Понад те, низка відомих вчених вважає, що в цих трагічних подіях велику роль відіграла міжнародна змова сіоністських сил. На цьому особливо наголошують автори єврейського походження, зокрема професор Нью-Йоркського університету Норман Фінкельштейн, відомий громадський публіцист і громадський діяч Ізраїлю Ізраїль Шамір.

Той факт, що автор завдав кривди національній гордості українців, принизив національну честь, вже за фактом публікації має розглядатися у судовому порядку. Наголошуємо — як dokonаний факт.

Володимир КУЄВДА,
доцент кафедри психології МАУП

Верка Сердючка і Олександр Турчинов заспівують дуетом?

року, коли було опубліковано статтю, політичний пафос повалення антинародного режиму був дуже актуальним, тож така публікація безоглядно сприймалася більшістю союзників. Масове окарікатурювання українства через ЗМІ на той час, як і нині, було для більшості звичним явищем. Варто тут згадати хоча б судовий процес, який уже на той час тривав чи не три роки. Розглядався позов професора Василя Кузьменка до газети «Зеркало недели» за образливістю національної честі й гідності українця. У одній із публікацій стверджувалося, що за канонами української народної мудрості щастя — це не коли тобі добре, а коли іншому погано. Сама процедура судового розслідування, що його здійснювала відомий «українофіл» суддя І.Саприкіна, образжала громадянські, державницькі почуття — що вже казати про почуття національні. У позові було відмовлено.

До обов'язків голови Служби безпеки належить і безпека ідеологічна, точніше — передусім ідеологічна безпека, якщо ми будемо справді Українською державою, а не державою в Україні. Кожен свідомий громадянин розуміє: ми відриваємо від своїх

на, ідеологічна, законодавча, виконавча, судова. Перші дві — визначальні. Не фінанси, не промисловість, а його величність світоглядно-ідеологічне вчення, де на чільному місці національне самоусвідомлення.

Усі розвинені держави мають за пріоритет донести цю ідею своїм громадянам від їх народження. «Ти — поляк!» — перші слова вчителя, звернені до польського першошкільника. Усе інше пізнається згодом. Необхідна умова для вступу дитини до першого класу японської школи — виконання десяти японських народних пісень, бо формула «японський дух і світової технології» для японської держави визначальна, провідна. Тому кожний вчинок, спрямований на руйнування національного самоусвідомлення, не кажучи вже про його приниження, має переслідуватися законом.

Як же виконувало ці ази державної безпеки відомство, очолюване О.Турчиновим? Ось смажний факт, узятий з каналу «Інтер» 17 червня 2005 року. Сценічний номер виконує такий собі вайлуватий персонаж, вбраний у атрибути карикатурних українських строїв: поймакий бриль, ганчіркоподібна вишиванка, шаровари. Цей

у залі реве від захоплення. Як ви гадаєте, що має відчувати нормальний українець? Ця сцена — не що інше, як прояв інформаційно-психологічної війни. Чи здатні ми уявити реакцію влади Росії хоча б на один такий випадок? Можна не сумніватися — доля телеканалу тоді була б вельми сумною.

Лише один приклад з советської дійсності 60-х. Журнал «Новий мир», очолюваний Олександром Твардовським, надрукував три вірші талановитого київського десятикласника Леоніда Кисельова. Серед них — «Царі», у якому створено реальний образ імператора Петра I з покликанням на Шевченка. У Києві вірш викликав сенсацію, а в Москві серед російської інтелігенції й академічних російських кіл — обурення й протести. Після цього молодого поета перестали друкувати в російській радянській періодиці. Позаяк небезпечно для національної свідомості, навіть в умовах пресингування інтернаціоналізму.

Однак чи переймається такою загрозою державі Служба безпеки України? І чому такі близькі позиції Турчинова — автора статті. Що це? Необізнаність, непрофесійність? Якщо так, то чи відповідав він посаді, яку обіймав...

Обережно: отруювачі свідомості!

Сьогодні серед молодих українців спостерігаються не лише кардинальні зміни щодо самого ставлення до релігії, які полягають у їхньому звертанні не тільки до ортодоксальної церкви, а й у підвищеному інтересі до усіляких новомодних неорелігійних течій (далі — неокультів). Для певної частини української молоді, яка звертається до релігії, культова практика у традиційних формах — свого роду «архаїка». Мабуть, це пояснюється насамперед тим, що засвоєння тисячолітньої духовно-культурної спадщини потребує від молодих людей більших інтелектуальних зусиль, до яких їхня свідомість, сформована на рівні «масової культури», ще не готова. Досвід переконує: звернення до традиційних систем вірування не дає такого бажаного для багатьох результату, як «тут і зараз». Тому зацікавлена молода особа звертається до релігійних новоутворень, яким властива універсальність і гнучкість відповідно до індивідуальних вимог новонаверненого та які всіляко культивують можливість молоді особи належати до гурту однолітків. Саме останнє сприяє виникненню такого необхідного для молоді людини відчуття єдності «ми», а також може певною мірою задовольнити актуальні для цього вікового періоду потреби. «Секти здаються молодими, динамічними й оригінальними... Все це перевірено і випробувано ще за часів Римської імперії: секти розквітають саме в період кризи — економічної та духовної».

Щомісяця в Україну приїждять десятки груп місіонерів, проповідників, закордонних добродійців, усіляких просвітителів та ін. Релігійний простір країни заповнюють американські, західноєвропейські, японські, корейські і навіть африканські «пасити». Тільки за останні три-чотири роки за участю іноземних місіонерів у нас створено до трьохсот осередків нетрадиційних культів.

Сектам через велику скромну гуманітарну допомогу або плату державним закладам (школам, лікарням, клубам) віддають в оренду під релігійні заходи стадіони, палаци, аудиторії в інститутах, школах, ефірний час та цілі полоси у засобах масової інформації.

Місіонерська діяльність іноземних проповідників у нашій країні відбувається під виглядом найрізноманітніших форм світського навчання: семінарів, курсів, шкіл, університетів, конференцій з питань сучасного бізнесу, історії, філософії, культури та мовознавства. Тільки у Харкові в 1994 р. активно діяли в таких

неконтрольованих потоках понад 250 закордонних місіонерів. Усі вони брали участь в організації та проведенні в різних громадських установах і місцях відпочинку не санкціонованих релігійних заходів із залученням значної кількості молоді й учнів. Лише Харківська школа «зцілення» охопила аудиторію загальною кількістю понад 50 тис. осіб.

Масована атака закордонних проповідників зрідка здійснюється через систему українських державних освітніх закладів. Місіонери розуміють: саме вчителі найвідчутніше впливають на ситуацію у суспільстві недалекого майбутнього, оскільки він формує свідомість учнів, які через кілька років стануть дорослими, а ті ідеї та враження, що закладаються у сьогоднішнього підлітка, завтра перетворюються на реальність повсякденного життя держави.

За свідченням київського емісара міжнародної місії «Церкви Об'єднання» (Муна) громадянина США М.Стюарта, група їхніх місіонерів упродовж 1993–1995 рр. активно співпрацювала в Україні з Міністерством освіти, підписавши два протоколи про наміри. Саме за сприяння останніх проводилися семінари та конференції з науковою громадськістю, викладачами, студентами й активом спільки жінок України з питань філософії й етики сучасного навчання. Зокрема у Києві такий захід відбувся у Будинку вчителя. Якщо вірити програмі конференції, її організатором був Інститут педагогіки АПН України. Однак насправді ця поважна державна установа участі у науковому забезпеченні заходу не брала — його проводила делегація американських місіонерів у складі 100 осіб.

Загалом усі ці теоретичні та практичні заняття з українськими освітянами (вчителями молодших і старших класів, директорами шкіл та їхніми заступниками, викладачами вищих навчальних закладів освіти) зводяться, по суті, до примітивного, спрощеного, а подекуди й взагалі вульгарного проповідництва. Як виявилось, головною метою таких місіонерських зібрань була підготовка «кадрів нового типу», щоб створити широку мережу релігійних шкіл на базі державних навчальних закладів України.

Скориставшись відкритістю української зовнішньої політики, іноземці отримали можливість працювати у школах і навіть у вищих навчальних закладах освіти України як викладачі історії, філософії, іноземної мови, релігієзнавства, а також навчатися як студенти. Однак значна кількість цих так

званих «спеціалістів» не мають нічого спільного з офіційним статусом свого перебування у нашій країні. Більшість із них — професійні місіонери, які активно займаються винятково релігійною пропагандою серед учнівської молоді та студентства.

Так, зокрема, використовуючи свій статус студентів вищих навчальних закладів у Донецькій, Харківській та Дніпропетровській областях як прикриття для місіонерства, адепти «Церкви Об'єднання» активно навчали принципам Муна вчителів та учнів цілої низки шкіл. Для виявлення потенційного поповнення для цієї церкви у кількох містах України (Києві, Харкові та ін.) вони здійснили широке тестування студентської та шкільної молоді. Найсприйнятливіших до «віри Муна» слухачів — студентів Харківського державного університету та політехнічного інституту — у вересні 1994 р. було відраджено на річне стажування до церкви у Лос-Анджелесі (США).

Безумовно, використання іноземними місіонерами системи просвітницьких, навчальних та культурно-освітніх закладів для релігійного проповідництва не залишається поза увагою українських владних структур. Свого часу наказом Міністра освіти України було припинено діяльність у державних закладах освіти представників Церкви Муна, Міжнародної програми для шкіл «Християнська етика та мораль», Корпорації «Інтенсивна Християнська Освіта», Міжнародної програми Commission і заборонено використовувати їхні навчально-методичні матеріали та рекомендації у навчальному процесі.

Все ж такі й дотепер ще є деякі директори шкіл, які, перебуваючи під гіпнозом емоційних промов сектантів про необхідність підвищувати духовність школярів, не розібравшись у тому, яку саме «духовність» намагаються привнести до їхньої школи, приймають матеріальну допомогу і співпрацюють з різними «просвітителями». Усе це завдає відчутної моральної шкоди учням, їхнім сім'ям та учителям і є грубим порушенням принципів державної політики в галузі народної освіти.

Значну роль у підсиленні інтересу молоді до «таємничості» та «чудес», відіграють нині засоби масової інформації і неконтрольоване видання псевдорелігійної, йогічно-ведичної та окультино-містичної літератури. Екстра-сенси проводять сеанси зцілення по телебаченню та радіо, провісники й усілякі дипломовані віщуни і чаклуни роблять прогнози політикам, а астрологи радять пересічному громадянину, як завдяки розташу-

ванню зірок на небі позбутися життєвих проблем і негараздів. Через ЗМІ ведеться масована і однобічна, без критичного аналізу та відповідної наукової інтерпретації пропаганда псевдорелігійних чудес і одкровень, ірраціоналізму, містики та різних уфологічних сенсацій.

ними засобами, внаслідок чого у структурах особи, передусім інтелектуальних, виникли істотні зміни. Причому найнебезпечніші зміни відбувалися у механізмі нервової регуляції поведінки та життєдіяльності — спотворювався механізм функціональної асиметрії (такі наслідки спостерігалися у піддослідних доктора Камерона

культу, часто самотні, депресивні й сповнені тривоги щодо свого невизначеного майбутнього. Вони здебільшого мають тенденцію потрапляти у залежність, їм властива сильна потреба в афектації. Не маючи можливості забезпечити себе джерелами емоційного спокою, молоді люди починають шукати додаткові сильні зовнішні под-

фіїв. Під час знайомства адепти не представляють послідовниками своєї секти («Церква Об'єднання») і використовують маловідомі назви організацій, що входять до їх складу, або взагалі заперечують свою належність до будь-якої конфесії, називаючи себе «просто християнами» («Церква Христа»). При цьому вони на-

МОЛОДЬ

ПІД ПРИЦІЛОМ

Нині в Україні склався вже цілий контингент людей, яких буквально завоює все, що пов'язане зі словами «індійська духовність».

З'явилася значна кількість релігійних організацій східної орієнтації, в основу культу яких покладено індуїстські релігії та давні шаманські культури, чорну магію, а подекуди сексуальні оргії та жертвоприношення. Однією з «приманок» для вербування новачків до них є йога. У цих сектах під час літургії, обрядів, ініціацій і медитацій внаслідок масованого навіювання стану штучно зміненої свідомості, досить часто до найглибокого гіпнозу і самогіпнозу, завдається відчутна шкода здоров'ю й особистості людини через приховане психічне насильство і маніпулювання свідомістю. Комплексне обстеження, яке проводила група українських психологів і психіатрів, показало, що ті, хто потрапив під вплив керівників громад «Свідомість Крішні» та «Велике Біле Братство», піддавалися глибокому зомбуванню психоенергетич-

під час застосування останнім шоків, нейрорелігійної та інших форм втручання у психіку».

Секти досить зрідка залучають до себе людей, яким притаманний загальний бентежний настрій і поведінка. Вони віддають перевагу юнакам і дівчатам добродішним, з потайним характером, невпевненим у собі. Підручник з «рекрутування» до «Церкви Об'єднання» прямо наголошує: «Ми повинні справляти сильне враження на пересічних людей нашим спокоєм, нашою впевненістю у собі та концентрацією. Потрібно насамперед глибоко вірити у те, про що ми говоримо, говорити з особливою впевненістю. Потрібно бути психологом і вміти розпізнавати людей за обличчям».

Сучасний портрет молодих адептів новітніх культів, складений західними психологами, певним чином може охарактеризувати також українську молодь: «Молоді люди — ідеалісти, представники середнього класу, які становлять більшість у найпоширеніших сучасних

разники, які б стали домінуючими і дали змогу не замислюватися над майбутнім. Законотвірним їхнім бажанням стає потреба позбавитися необхідності приймати рішення, перекласти на когось іншого тягар відповідальності за власні проблеми. Вони дуже гостро відчують будь-яку образу і часто відкрито ворожі до суспільства загалом, хоча самі цього й не усвідомлюють. Свобода, так само як вимоги соціальної середовища, прийнятні для багатьох, — їм нестерпна».

Таким чином, характерними рисами особи, яка стає послідовником будь-якого неокульту, є передусім невизначеність її соціального статусу, а головне — брак власної ідеї, ціннісної установки, яка б визначала сенс особистісного буття, тобто соціальний пошук піднімається релігійним.

Визначальною ознакою переважної більшості неокультів, що діють в Україні, є висока ступінь езотеричності та соціальної мімікрії, введення в оману і представників держави, так і нео-

стирливо просять гроші не на потреби секти, а на різні «благотворні цілі», проведення семінарів «з морального виховання та духовного розвитку студентів або школярів», «на допомогу в розв'язанні екологічних проблем».

Заманюючи неопфіта до секти, її адепти намагаються увійти у сферу його інтересів, викликати зацікавленість і довіру. При цьому культи широко використовують «неправдиву рекламу» та психологічну обробку. Досить часто людина, яка піддається культовій обробці, навіть не знає, що має справу із сектою. Вона може бути упервнена, що відвідує гурток любителів рок-музики (звичайний прийоми сатаністичних сект), театру (окултні секти), охочих вивчати Біблію (свідки Єгови, мормони, муніти та ін.) або займається зміцненням свого здоров'я, волі та навчається засобам самооборони (секти східної орієнтації, сатаністи). Серед найпоширеніших видів заманювання до сект — запрошення на безкоштовні курси навчання (іноземної

мови, престижної професії, кулінарії) чи на вигідну роботу, індивідуальні бесіди у громадському транспорті, на вулиці, візити у помешкання, настірливі телефонні дзвінки, влаштування масових «культурних заходів» та маскування під різноманітні міжнародні представництва (студентський рух, світові центри здоров'я або сім'ї, туристичні об'єднання та ін.). У живих і навчальних закладах сектанти часто створюють свої альтернативні батьківські комітети.

Соціальна структура культів визначається здебільшого маніакальним прагненням їхніх керівників створити групу беззастережно відданих по-

думців, здійснюють так зване «бомбування любов'ю», широко використовуючи у культурній практиці різноманітні ігри (подібні до дитячих), групові співи, обіймання, дотикання та лещощі. Мета таких заходів — за допомогою надмірної наполегливості викликати у адепта або того, кого лише вербують до культу, відчуття потрібності, переконати, що чекали саме його, що тільки він — це щось особливе, що спілкуватися з ним решті адептів культу дуже й дуже приємно. Новачок не залишається поза опікою ані на хвилину. Рекомендована спеціальними настановами мунітів подібна процедура

сект здійснив звиряче вбивство своєї матері та бабусі з розчленуванням трупа, будучи переконаним, що виконує культову традицію.

Лідери «Богородичного Центру», «Брахма Кумаріс», «Церкви Христа», звелюючи «убогість» духу, відмову від надбань світової культури та загальноприйнятих людських ідеалів, закликають відсторонитися від усього земного — суспільно корисної праці, читання книг і газет, виконання громадських обов'язків, покинути навчання і роботу. Свідкам Єгови забороняється виконувати конституційні зобов'язання щодо будь-якого захисту Вітчиз-

дина у Свідомості Крішні завжди перебуває в готовності до виконання своїх обов'язків щодо служіння Господу. Тому його сон повинен бути зведений до мінімуму. Його ідеал — Шріла Рупа Госвами, який був завжди зайнятий служінням Крішні, не міг спати більше двох годин на добу, а іноді й того менше...

Специфіка культу Міжнародної Громади Свідомості Крішні також передбачає обмеження на мову. Спілкуватися з особами, які не належать до культу, можна лише з дозволу керівників, а в межах культу можна говорити тільки про Крішну і про те, що з ним пов'язано. Ця заборона може призвести до руйнування розумових здібностей людини, оскільки вона позбавлена можливості отримувати повноцінну інформацію щодо навколишнього середовища.

Для київських послідовників «Незалежної помісної Церкви Христа» несанкціоновані керівництвом знайомства також стають приводом для «промивання мозку» під час сповіді так званому «старшому молитовному партнеру».

Свідкам Єгови за релігійними переконаннями суворо забороняється переливання крові навіть у тих випадках, коли існує реальна загроза життю члена секти або його дитині. Малі діти у секті Віссаріона поглинені на самовиживання, їм не надається медична допомога і не робляться щеплення.

З огляду на загальнолюдську мораль зовсім потворним виглядає практика розв'язання проблеми шлюбних стосунків у сектах. Так, керівництво крішнаїтів мимоволі, не враховуючи ані симпатії віруючого (навіть всупереч їм), ані вікові критерії, формують шлюбні пари.

Життєдіяльність за законами секти здебільшого призводить до негативних змін у повсякденному житті її адептів. Молоді люди припиняють навчання в інститутах, нехтують громадською думкою, починають зверхньо і презирливо ставитися до своїх близьких. Виникають непорозуміння з батьками та родичами, що, зрештою, призводить до розриву з ними. На тлі психічного та фізичного виснаження створюються реальні передумови для появи серйозних психічних розладів і соматичних захворювань, особливо у дітей.

Існує ще не менш важлива проблема — це родичі тих, хто потрапив у полон тоталітарних сект, насамперед їхні батьки, діти, жінки та чоловіки. На думку українських психіатрів, особливо негативним аспектом зазначеної проблеми є покинуті діти — соціальні сироти при живих батьках. Будучи «забутими» завербованими до секти батьками, такі діти та підлітки приречені на страждання від тяжких

психічних травм, депресії та суїцидних проявів. Усе це зумовлює високий ризик їхньої кримінальної поведінки та психічної захворюваності.

Інший бік проблеми пов'язаний з дітьми, які залучені до секти або народилися в умовах «нового життя» своїх батьків. Такі діти, позбавлені неупередженої інформації про навколишнє середовище, вважають чужими, ворожими і неприйнятними для себе такі поняття, як Батьківщина, святість і духовність народних традицій, родинні і позакультові зв'язки. Такі діти формуються як покриті слуги авторитарних лідерів сект, які, безперечно, нізачо не позбавляють їх свого впливу. І якщо випадки виходу дорослих із сект ще трапляються, то діти-адепти просто приречені стати завзятими фанатиками на зразок турецьких яничарів.

У Німеччині спеціалісти викрили близько 200 тис. дітей, які потрапили під інтенсивну психологічну обробку власних батьків — активних членів різноманітних неокультів. Про це повідомив наприкінці 1996 р. представник Німечкої громади допомоги дітям. За його словами, зараз у цій країні відбувається активне формування «другого покоління» тоталітарних сект і культів. Хоча, за нашими даними, в Україні такі дослідження не проводилися. Отже, можна припустити, що масштаби цієї біди серед українського населення не менш вражаючі.

За даними українських соціологів, сучасному молодому поколінню бракує особистісних якостей, щодо загальноприйнятих норм людського буття, моралі, культури та історичної національної спадщини. Раніше держава більше уваги приділяла і домашньому, і шкільному вихованню. Місцеві адміністрації опікувалися тим, щоб переважна більшість дітей займалася у якихось гуртках або секціях, регулярно відвідувала музеї, виставки, театри, виїжджала на літо до піонерських таборів. Зараз, зважаючи на загальне зuboження населення та суттєву зміну життєвих пріоритетів батьків, наші діти вже не мають такої можливості, а головне — не відчують у цьому потреби. Натомість на них без обмежень з екранів телевізорів і кінотеатрів, зі сторінок низькопробних «бестселерів» і вульгарних журналів летить «потік» жорстокості, а подекуди й відвертої порнографії. І діти, позбавлені державної та батьківської опіки, намагаються усіляко наслідувати привнесені цінності, стаючи духовно чужими для своєї Батьківщини. При цьому найвразливішими бувають підлітки. Вони починають сліпо копіювати антигероїв, сприймаючи нав'язаний тип поведінки як норму суспільного життя та мо-

рالی.

Сьогодні в Україні завдяки відкритості кордонів і «свободі» друкованого слова стало досить просто придбати «Сатанинську біблію» (або «Чорну біблію») Антона Шандора Ла Вея, яка відображає основні концепції сатанинського вчення і життєдіяльності. Ця книжка написана простою, загальнозрозумілою мовою, коштує дешево і тому є досить доступною та популярною серед молоді. Вона пропагує видестямної незалежності та самозакоханості, бунт і радикальну самодостатність, формуючи негативні ціннісні орієнтири молоді щодо влади та державного устрою. У книжці, зокрема, заперечуються будь-які форми авторитету — релігійного, суспільного чи батьківського. Моральні кодекси проголошуються «просто перешкодами», які треба переборювати. «Роби, що хочеш — це єдиний закон» — ця цитата з «Книги Закону» Алістера Кроулі повною мірою відбиває загальну спрямованість «Сатанинської біблії». Ще однією книжкою, якою користуються сатаністи, найчастіше підліткового віку, є «Некрономікон», написаний «Божевільним Арабом» — Абдулом Алхазаредом.

Перше знайомство молоді із сатанізмом відбувається підсвідомо — через насичений диявольською символікою неконтрольований «чорний ринок» відеofilmів, деякі напрями рок- і поп-музики, нелегальну друковану продукцію та комп'ютерні ігри. Поступово захоплюючись ідеологією всездозволеності, молодь починає на практиці оволодівати сатанинськими ритуалами. Сатаністи широко використовують у своєму культовому дійстві криваві жертвопринесення і ритуальні болісні вбивства тварин, а іноді й людей, активно застосовують наркотичні та психотропні речовини, взаємодіють із наркомафією.

Сатанинські секти докладають значних зусиль задля залучення до свого культу нових адептів: випускають багатотисячним накладом і за викидними цінами усіляку сатанинську літературу, сприяють організації «благодійних» рок-концертів, виготовляють майки, куртки, каблучки та іншу продукцію зі своєю символікою. Відверто вихваляє сатанізм і ціла низка новомодних рок-груп. Так, зокрема, неформальним лідером американської «Церкви сатани» була популярна співачка Джин Менсфілд. Музика і тексти пісень таких рок-груп, як Slayer («Вбивця»), Celtic Frost («Кельтський Мороз»), The Who, KISS і Led Zeprelin, часто-густо закликають до суспільної непокорі і поширюють сатанинську ідеологію. Достатньо показові навіть самі назви їхніх пісень: «Ша-

баш, кривавий шабаш», «Вбий і спасешся!», «Номер звіра» та ін. Така музика характеризується вкрай низькою якістю з погляду мистецтва, але натомість її зміст прямо закликає до сатанізму, а її атака є чимось набагато більшим, ніж просто розвага.

Дві головні теми обов'язково присутні у «творчості» сатанинських рок-груп: самогубство і ритуальне вбивство та розчленовування. Самогубство проголошується єдиною можливою формою розв'язання серйозних життєвих проблем, подається як своєрідний вид ритуального акту мужності і релігійної старанності. Такі пісні, як «Рішення — самогубство», «Обов'язкове самогубство», «Убити себе, щоб жити» та «Вітри самогубства», покликані переконати молодь у величності і гідності подібного «рішення».

Вбивство і розчленовування інших, які усіляко культивуються групами Heavy Metal, є обов'язковою умовою сатанинського катарсису (очищення). Ось декілька назв «хітів» з їхнього репертуару: «Пролий кров», «Тілесне розчленовування», «Убивство — це моя справа. І справа ця добра». Класична група «жорсткого» року Led Zeprelin змогла залишити свій слід в історії поп-культури здебільшого завдяки своєму гітаристові Джиммі Пейджу (Jimmy Page), який, випробувавши повною мірою галюциногенні наркотики, привів групу до явного сатанинського культу. Серед пісень, що принесли групі світову популярність, Неауен («Східець у небо»), текст якої містить чаклунські заклинання та підсвідомі повідомлення, і Presence («Присутність»), яка взагалі присвячена сатанинським силам.

Перші прояви організованих сатанинських структур в СРСР були помічені ще на початку 70-х років у таких містах, як Москва, Ленінград та Одеса. Поступово культ сатани поширився на усі великі міста колишнього Радянського Союзу і вже на початку 80-х років почали функціонувати досить чисельні сатанинські угруповання. Особливого сплеску мода на сатанізм набула з початком «горбачовської перебудови», коли до неформального молодіжного середовища ринув потік західної субкультури, культ жорсткої сили, хард та рок музики.

С.СЬОМІН,
д-р політ. наук,
зав. відділу
(Центр перспективних соціальних досліджень НАН України, Київ)
В.ПЕТРИК,
канд. наук з державного управління, ст. викл.
(Національна академія Служби безпеки України, Київ)

(Продовження буде)

НЕОКУЛЬТІВ

слідovníків, які були б здатні за будь-яких обставин виконати поставлені перед ними завдання. Молодь, через особливості юнацької психіки, перебуваючи під впливом екзальтованої атмосфери культового служіння, що панує у сектах особливо східної орієнтації та жорсткого денного розкладу «відданого», схильна до фанатичного слідування наказам своїх «наставників». Ось чому значну частину неофітів більшості новітніх релігійних культів становлять особи віком до 20 років або навіть неповнолітні. Саме широка участь неповнолітніх у діяльності «Великого Білого Братства» і на підставі цього непоодинокі випадки розриву родинних зв'язків між малолітніми адептами та їхніми батьками стали головною причиною відмови у перереєстрації і порушенні проти керівників цієї секти 30 березня 1992 р. кримінальної справи.

Культова процедура проведення богослужіння у новітніх сектах зорієнтована також передусім на молоді, зважаючи на її нестійку психіку, підвищену емоційність, чутливість і вразливість. Із розрахунку саме на молоді людино широко використовуються вільне спрощення відправлення та особливий стиль мови проповідника під час проповіді: гугнявий, різко каркаючий голос, штучний акцент (схожий із прибалтійським) плюс інтонація диск-жокея. Часто такі проповіді супроводжуються концертами поп-музики та колективними танцями і співами.

Секта подається молодій людині насамперед як привітна організація, яка відверто хоче допомогти їй у самостановленні, розвитку та подоланні життєвих труднощів. Керівники культів, експлуатуючи природну потребу молоді людини до спілкування із однолітками та бажання належати до певної групи одно-

називається «сандвіч» і вимагає, щоб новачок постійно був в оточенні двох досвідчених адептів, які зобов'язані з усією наполегливістю «співпрацювати» з ним. Водночас у середовищі тоталітарних сект широко розповсюджена практика відмови керівника культу від свого адепта, якого звинуватили у здійсненні злочину, проголошення його відступником, який діяв самостійно і переслідував винятково особисту мету.

Життєдіяльність неофіта у багатьох культах побудована так, що його змушують повністю відмовитися від усіх своїх минулих прихильностей та звичок, розірвати зв'язки з навколишнім світом, зокрема сімейні. При цьому відбувається своєрідне руйнування особи через зміну звичного для неї оточення, що остаточно деформує об'єктивне світосприйняття адептом навколишнього світу. Обмежуючи своїх послідовників від впливу зовнішнього світу, керівники культів створюють вкрай сприятливі умови задля підтримки та розвитку релігійного фанатизму. Адептам навіюють ідеї соціального песимізму й особистої нікчемності, упевненості до батьків, які подаються у проповідях втіленням сатани. Ось деякі уривки з книг «славновісного» керівника «Богородичного Центру» Іоанна Береславського: «Земна мати — прообраз дияволиці. Земний батько — прообраз сатани. І кожний батько — синовбивця, і кожна мати, яка розп'яла Господа, — жінка диявола. Піклуванням про дітей своїх множаться гріхи їхні...» Згідно з культовими догмами «Брахма Кумаріс», почуття прив'язаності до рідних і близьких подібне до жадоги та гніву і є людськими вадами.

Відмову від минулих уподобань, звичок і зв'язків, зокрема сімейних, кожний адепт може зрозуміти по-своєму. Так, член однієї із сатанинських

ни від загарбників, служити у Збройних Силах і брати участь у виборах.

Грубим порушенням загальноновизнаних прав людини, яка потрапила до секти, є суворе регламентація її особистого життя. До членів сект широко застосовують усілякі протиправні обмеження їжі, сну та інших фізіологічних потреб, які завальовані під культову доктрину. Кінцевою метою таких заходів є отримання повного контролю й управління над віруючими тоталітарними лідерами. Необхідність беззастережного дотримання суворого обмеження у харчуванні («Богородичний Центр»), обов'язковий вегетаріанський аскетизм у крішнаїтських «ашрамах», «агресивна» дієта на кшталт нацистських концтаборів, за якою навіть матерям суворо забороняється грудне годування немовлят («Церква останнього заповіту»), призводять до різкого зниження ваги людини. В її організмі виникає дефіцит білків, передусім тваринного походження, брак вітамінів, знижується вміст у крові багатьох необхідних інгредієнтів і як наслідок — порушуються нормальний обмін речовин і відбувається загальмування фізіологічних процесів. Відомо, що зниження загальної ваги у людини на 40–50% призводить до дистрофії. Відмова від повноцінної їжі поступово витискує зі свідомості новонаверненого важливу ціннісну орієнтацію, яка притаманна будь-якій біологічній системі, інстинкт самозбереження. Перетворення неофітів на фанатиків призводить до порушення нормального життєдіяльності організму та є серйозним відхиленням від тієї сукупності визнаних медициною параметрів, що характеризують здоров'я людини. Сон крішнаїта триває лише 2–4 години на добу. Із цього приводу у «Бхагават-Гіті», зокрема, наголошується: «Лю-

Постати

Поміж складних обставин і чужих людей

— **Замолоду, Микола Васильовичу, Вам довелося покинути рідну землю й опинитися на чужині. Як жилося далеко від Батьківщини, чи могли сподіватися на чийсь підтримку?**

— То була чужина, і вже цим багато що сказано; були складні життєві обставини, і мені довелося переважно самому прориватися крізь них. А сподіватися хіба що на допомогу людей, яким судилася доля, подібна до моєї. Пригадую, коли я ступив на німецькі терени, першим і найсильнішим враженням була величезна різниця в поведінці німців як окупантів української території і німців на своїй землі. Вражала їхня організованість, працьовитість і доброзичливі взаємини один з одним. І в мене, юнака-студента, виникло запитання: а чому у нас, в Україні, має бути інакше? Відповідь була очевидною: німецька нація, навіть переможена у Другій світовій війні, почувалася господарем на своїй землі, на відміну від наших людей «на нашій, не своїй землі», як писав Тарас Шевченко. Згодом, переселившись до Канади, працюючи в Сполучених Штатах, відвідаючи Південну Америку, західноєвропейські країни, я мав змогу порівнювати поведінку, стиль життя, культурні надбання багатьох народів. І дедалі більше переконувався: якби брак свободи і волі, залежність держави були усунені, то наш народ, не гірший ані в культурному, ані в інших аспектах буття, міг би процвітати. Через те я вже тоді вирішив, попри всі несприятливі обставини, зберігати себе українцем, не втратитися в чужому морі, а навпаки — сприяти розбудові українського громадянського, культурного, політичного життя. Понад те: я взяв це за свій обов'язок. Проте одна справа — усвідомлювати цей, безумовно, непростий і важливий обов'язок, інша — виживати в складних умовах чужини. Тоді, замолоду, я дуже багато працював і зумів так заладнати справи, що міг матеріально забезпечити сім'ю й водночас устигав досить активно долучатися до земляцьких справ; це було надзвичайно динамічне життя, яке за свідчувало, що можна й на чужині залишитися собою, бути українцем, зберігаючи душу рідного краю, якщо позуватися комплексом меншовартості, об'єктивно порівнювати своє і чуже.

Поруч були люди-лицарі, аристократи духу

— **Цікаво, які знайомства, важливі для вас, Микола Васильовичу, відбулися на чужині, — знайомства й спілкування, які допомагали облаштовувати за кордоном свою українську долю, плекати в душі Вітчизну на ім'я Україна?**

— Опинившись, наприклад, під час війни в Австрії, я зустрівся з доктором Грицаєм,

вань. Церква стала одним із тих місць, де зустрічалися представники різних поколінь нашої громади, різноманітні професійні й аматорські групи, відомі культурні діячі. А разом вони творили середовище, необхідне для того, щоб не згубитися в чужому морі.

Повернення втраченої Вітчизни

— **Очевидно, для Вас, Микола Васильовичу, важливо**

тання, чому євреї повертаються в Україну. Значно більше непокоїть мене, що мільйони українців, переважно через економічні негаразди, покинули країну й працюють і в Західній Європі, і в Росії. Безперечно, це не свідчить добре про керівників держави й облаштування урядом соціально-політичного життя. Урядовці, на жаль, не спромоглися використати потенціал країни на розбудову економіки, яка належно задовольняла б інтереси не лише малої частини доволі багатих співвітчизників, а

мадськості, профспілки усвідомили, що вони мусять вийти з ґрунтовним планом відбудови чи відродження країни. Склали й цілеспрямовано діяти відповідно до нього. Скажімо, ми часто нарікаємо на брак енергоносіїв у країні. Однак у Японії ще більше тих енергоносіїв бракує, бракувало навіть і харчів. Проте японці зважили на свій науковий та індустріальний потенціал, визначили, де вони можуть успішно конкурувати зі світом, — і за десять років кардинально підняли націо-

плекс меншовартості, коли мовити про наші культурні й духовні цінності. І це проблема нашої політичної еліти, керівництва; це проблема всіх громадян, які мусять дбати про те, щоб разом з розвитком економіки розвивалися й інші сфери життя невіддільно від національних традицій та інтересів суспільства.

— **Складається враження, що чи не основною причиною наших негараздів є зрада правлячими та політичними колами національних інтересів; вони ж, очевидно, мали б нести й відповідальність перед народом, якому в пере-**

пора, щоб свідомі громадяни не підтримували більше тих, хто запламував себе зрадницькими діями. Натомість необхідно підтримувати тих, хто національні й державні інтереси ставить вище особистих чи кланових і працювати для всієї нації, всього суспільства.

«Ми жили не тільки з ностальгією до України...»

— **Микола Васильовичу, як Ви вросли в українську дійсність, коли повернулися з вимушеної еміграції; чи не були настільки відірвані від неї, що мали тут якісь несподіванки?**

— Перебуваючи в еміграції, я не був відірваний від подій в Україні, вивчав їх заочно, тож мав уявлення про тутешнє життя. Хоча, якщо відверто, повернувшись в Україну, я застав тут низку явищ, які мені було важко зрозуміти. Зіткнувся з ними і в установі, яку створив. Скажімо, коли викликав когось із працівників для розмови про певні упущення в роботі, вони одазу запитували: «Хто на мене доніс?» Іншими словами, комплекс сексотства залишався. Або: коли я організував Фондацію імені Олега Ольжича, видавництво імені Олени Теліги чи газету «Українське слово», то разом з обов'язками делегував керівникам і певні права. Й одразу з'ясувалося, що стиль в Україні зовсім інший. Перша особа мусить втручатися в кожну дрібницю, без неї нічого не вирішується!.. Це мені важко було зрозуміти, бо я звик працювати за інших обставин.

— **Безперечно, на підсвох черевиків рідну землю не привезеш на чужину. Її треба мати в серці. Цікаво, як українська громада облаштувала своє життя поза межами Вітчизни? І чи відчували там сам феномен: «українська людина»?**

— Рішуче був відчутний. Бо за кордоном ми не тільки жили з ностальгією до України, з сентиментальністю до української пісні чи українського танцю. Як організована спільнота ми примножували наші культурні цінності. З'явилися осередки української культури, кафедра українознавства, центр видання енциклопедії українознавства, публікація книг і видань, розбудова українських церков, ціла низка містечків ансамблів... Так творилися й утверджувалося середовище, в якому ми задовольняли свої культурні потреби; так зміцнювалося відчуття, що ми, українці, — самобутні культурою, ментальністю люди.

**Розмовляв
Олександр
КАВУНЕНКО**

Микола Плав'юк: «БО ЗБЕРІГ У СОБІ ДУШУ РІДНОГО КРАЮ...»

Микола Васильович ПЛАВ'ЮК

Голова Проводу ОУН (з 1979 р.); голова правління Фондації ім. О.Ольжича та видавництва ім. О.Теліги. З 1989 р. — президент Української Народної Республіки (УНР) в екзилі, Філадельфія, США. В Україну повернувся 1992 року, передавши свої повноваження першому президенту України Леоніду Кравчуку. 1993 року отримав громадянство України. Нагороди: Шевченківська медаль (1978 р., Конгрес українців Канади), медаль Св. Володимира (1990, СКВУ). Нагороджений орденом «За заслуги» III ступеня (1996). Володіє англійською, польською мовами. Захоплення: туризм.

який очолював тоді українську громаду під назвою «Українське національне об'єднання». Пригадую, я одразу засимпатизував йому, бо побачив, що він і в літературному, і в науковому аспекті залишився українцем і діяв відповідним чином. Пізніше, коли став студентом й активістом «Пласту», доля подарувала мені зустрічі з полковником Мельником. Він назавжди залишався для мене великим авторитетом, зразком українського духу; людиною, яка вийшла з селянського роду, але дуже гідно поведи́лася в чужомовно-му й чужорідному середовищі. І кожен, хто мав змогу завітати до нього, міг особисто побачити, як митрополит Скрипник, пізніше — патріарх Української православної церкви Мстислав. Той самий, який через багато років, уже наприкінці свого подвизницького життя, повернувся в Україну. І ви, мабуть, пам'ятаєте, як парафіяни захоплено вітали його, зустрічаючи на Бориспільському літoviщі. А в часі нашого знайомства він, розбудовуючи церковно-духовне життя на чужині, був свідомим того, що зберігає українську субстанцію, бо українській людині там завжди бракувало ви-явів релігійних почу-

було отримати українське громадянство?

— Дуже. Бо сприйняв його як символ державності України, для якої працював упродовж усього життя. Я був щасливою людиною, повертаючись до втраченої колії Вітчизни.

Нам бракує не енергоносіїв, а консолідації й волі не залежати від інших

— **Хотілося б, звісно, щоб і зараз якомога більше українців, які виїхали на Захід, повернулися в Україну, але... Поки що представники інших національностей приїжджають до нас. Причому — значно більше, ніж народжується наших співвітчизників, і це загрожую розмити корінний етнос. Пригадую, один із наших наредів сказав якось, що Україна перетворюється на колонію Ізраїлю. Так це чи ні — залишимо до іншого часу. А зараз хотів би запитати: як живеться Вам, Микола Васильовичу, в країні, з якої українці виїжджають, а євреї повертаються?**

— У Вітчизну я повернувся як українець, а не як єврей, тому не відповідатиму на запи-

Головний редактор «За Вільну Україну Плюс» Богдан Вовк, директор видавництва «Академія» Василь Теремко, голова Проводу ОУН Микола Плав'юк, директор Інституту міжнародних відносин МАУП Людмила Гурч, віце-президент МАУП з видавничої діяльності Юрій Бондар

й більшості людей, змушених перетинати кордони країни у пошуку кращого життя. Сам я живу в умовах, у яких перебуває нині більшість в Україні. Хоча, працюючи тривалий час у Канаді, заробив досить пристойну пенсію, і мені, безумовно, легше вирішувати свої проблеми, ніж пенсіонерам України. Втім, така «перевага» мене мало тішить. Боляче спостерігати корупцію, безладдя, недотримання законності... Це наші внутрішні справи, які нам треба самим — і то щонайкращим чином — облаштовувати.

— **Микола Васильовичу, доводить-ся мимоволі ставити те саме запитання, яким і Ви переймалися, тільки-но прибувши до Німеччини. Знову в Європі так, а у нас інакше. Чому: енергоносіїв не вистачає, мети нема, нація не консолідована?..**

— І в Німеччині після Другої світової війни, і, скажімо, в Японії національна консолідація відбулася: політики, економісти, науковці, гро-

нальну економіку. У нас, на жаль, не було узгодженого плану національної дії з відбудови різних ділянок життя, який би використовував усі наші можливості для по-треб ширшого загалу. А з тих можливостей, які існували після самоліквідації Радянського Союзу, скористалася невелика група людей завдяки дуже своєрідно проведеної приватизації. По суті, вона збагатила нас коштом значної частини своїх співвітчизників. Не вірте балачкам про те, що, мовляв, культурне, національне, релігійне життя у нас налагодиться тільки тоді, коли налагодяться економічні відносини. Ви ж подивіться: країна за останні два-три роки переживає колосальне економічне зростання — 4, 7, 9 відсотків. Однак ми не бачимо, щоб ці ресурси були використані в прямій пропорції до тих можливостей саме в галузях української науки, економіки чи культури. Ми не вміємо навіть пошанувати своєї державної мови. Самі маємо ком-

двибірних перегонах обіцяли благополуччя, присягали на вірність?

— Згоден з Вами, що відповідальність за негаразди, зокрема останнього десятиліття, поза всяким сумнівом, такі несуть більшість наших політиків. Наголошую: за останнє десятиліття. Бо мали змогу інакше працювати. Тепер як громадяни ми несемо відповідальність також, бо маємо вже створені умови для того, аби активніше брати участь у подіях і впливати на їх розвиток. Дванадцять чи п'ятнадцять років тому громадяни Радянського Союзу перебували в умовах, які змушували їх бути гвинтиками, відстороняться від активного політичного життя. Однак сьогодні цього нема. Тому можна говорити про національну зраду еліти, яка в українській державі не хоче бачити її українською, не шанує державної мови, не дбає про українську культуру, національні інтереси в державотворенні — економічному, дипломатичному, військовому. Вочевидь, настала

✓ **Кумири**

Гурт «Океан Ельзи» випустив свій п'ятий студійний альбом GLORIA, який за шість годин продажу став платиновим. А 29 вересня 2,5-годинним концертом у Київському палаці спорту стартував тур «ОЕ» на підтримку платівки

У день концерту в театральних касах ще можна було придбати квитки. Відсутність шаленого ажіотажу пояснювалася доволі високою ціною для квитків на такі заходи (50–300 грн).

«Хіба «Океан Ельзи» грає гірше, ніж в іноземних виконавців, музику? Тоді чому квитки на наш концерт мають бути дешевими?» — риторично запитував у журналістів на прес-конференції з нагоди презентації диску Святослав Вакарчук. Попри нову цінову політику гурту, о 7-й вечора, коли мав розпочатися виступ «ОЕ», у спортивній арені було повно людей. Прихильники найпопулярнішої української рок-групи заповнили навіть найвіддаленіші від сцени сектори, а в центрі дансполу була справжня тиснява.

Журналісти зібралися біля службового входу задовго до початку концерту. Спершу до Палацу спорту гордо і самотньо попростував ще не вражений «зірковою хворобою» новий гітарист Петро Чернявський. Трохи згодом, захищений охоронцями від прихильників і преси, пробіг Вакарчук з власним стилістом Лялею Фонарєвою. Решта музикантів, певно, приїхали заздалегідь. Концерт розпочали на 45 хвилин пізніше запланованого часу. Доки не було музикантів, у залі увімкнули музику, і публіка підспівувала пісням з GLORIA.

За словами Святослава Вакарчука, перші пісні з нового альбому він почав писати ще за часів туру «Суперсиметрія» — понад два роки тому. Одна з найстаріших пісень альбому — пісня, яка дала йому назву: Gloria. Вона й зазнала найбільше трансформацій. Перша версія тексту і музики з'явилася 14 місяців тому. Згодом з важкої пісні вона перетворилася на акустичну і, нарешті, на «медитативну» — це й був остаточний варіант. Метаморфоз зазнала і композиція «Відчуваю» — від панкової вона еволюціонувала до симфонічної. І все ж як промо-сингли було вибрано дві найновіші композиції: влітку в ефір вийшла «Без бою», 1 вересня українці почули «Вище неба» — улюблену пісню Вакарчука.

Самі музиканти стверджують, що GLORIA — найліпший їхній альбом. Він гармонійний, цілісний, відвертий і... простий. Дуже органічно звучать оркестрові, аранжування для яких написав клавішник «ОЕ» Мілош Еліч. Головні риси нової платівки — вишуканість, свіжість та експресія. Тут дається взнаки карди-

ЕКЗИСТЕНЦІЯ ВІД «ОКЕАНУ ЕЛЬЗИ»

нальна зміна складу гурту за останній рік. Довершує позитивні враження висока якість звучання. Хоча екс-учасники «Океану Ельзи» Дмитро Шуров і Юрій Хусточка, які нині грають у групі Esthetic Education, вважають навпаки: звук змінився в гірший бік порівняно з «Суперсиметрією». Дискусії, який альбом ліпший — попередній чи останній, — точаться й серед пересічних меломанів. Святослав Вакарчук передбачив таку реакцію слухачів: «Альбом не розрахований на миттєве сприйняття. Там є пісні, які можуть спершу сподобатися або не сподобатися. Однак переважно музика потребує трохи більшого».

Окремо варто розглянути тексти. Вони, як водиться у Вакарчука-поета, неоднозначні. Прості, як на перший погляд, слова пісень мають підтекст. А назви більшості пісень, які, власне, назва альбому, впливають з контексту. Протилежний заголовкам зміст мають «Ти і я», Gloria та «Ікони не плачуть». Тому музика «Океану Ельзи» не просто «потребує трохи більшого» — вона

вимагає вслуховування й розуміння.

У музичному сенсі Вакарчук-композитор з допомогою колег по гурту використав безліч музичних прийомів: обірвані різкі акорди, градація, соло на фортепіано або гітарі, м'яка перкусія, жорсткі барабани, переходи від ніжності до агресії і навпаки — надиривний вокал, балканський колорит і дух волонтеризму у фоновому першоплановому звучанні акордеона в пісні «Вище неба». Динамікою та шаленим натиском захоплює «Ти і я», у якій вперше заспівали всі без винятку музиканти «ОЕ». Гітарне соло Петро Чернявський у цій композиції виконував «навмання», не чуваючи іншої музики. Інтуїція його не підвела: вийшло напружене життєрадісно й точно. Попри те, що платівка сприймається на одному диханні, як єдине ціле, її пісні відрізняються одна від одної за стилістикою. Наприклад, «Сонце сідає» — цілком у дусі «Суперсиметрії», а ось трек GLORIA, як на мене, абсолютно не схожий на творчість «океанів».

Програму туру му-

зиканти скомпонували з нових і старих хітів. На сцену «океанівці» вийшли під фонограму «Першої пісні» з альбому GLORIA. Зі свіжого альбому заспівали загалом вісім пісень. Їхнє звучання майже не відрізнялося від студійного. На сцені п'ятьом учасникам «ОЕ» допомагав перкусіоніст Олександр Береговський, який брав участь у записі останнього диску. Усе було злагоджено — вишукано, єдиний казус — Вакарчук забув слова «Не питай» і лише після двох підказок гітариста Петра Чернявського таки заспівав пісню. Шкода, не було на сцені під час виконання пісні «Вище неба» сербського акордео-ніста Мілоша Пунишича Пуна.

Набагато цікавіше звучали старі пісні «ОЕ» в новому аранжуванні. Деякі з них з перших акордів не могли розпізнати давні фанати. Вони вибухали оваціями лише тоді, коли Вакарчук починав співати куплет. Так було з «Там, де нас нема» — на кожному концерті «океанівці» виконують щоразу нову версію свого першого хіта. Не впізнали слухачі і «Холодно», яка розпочалася з гітарного вступу на іспанський мотив. В акустиці з ледь відчутними електронними клавішними звучала «Сьогодні». А в «Майже весні» кінцівки клавішних партій стали залігованими.

Музиканти були, як то кажуть, в ударі. Під час «Майже весни» і «Кішки» клавішник Мілош Еліч так лупцював по своєму інструменту, що здавалося — той от-от не витримає і зламається. Вакарчук як цирковий акробат лазив по колонках, постійно дяку-

вав усім, охоче приймав букети квітів, які наприкінці виступу... віддавав своїм шанувальникам. Так само несерйозно «океанівці» поводитися під час прес-конференції: віджартувалися від багатьох запитань. Хоча місце для зустрічі з мас-медіа вибрали серйозне й красиве — Музей мистецтв імені Варвари і Богдана Хатченків.

На серйозний лад Вакарчук налаштувався, коли зайшлося про його соціальні проекти. Недавні фронтмен «Океану Ельзи» став Послом доброї волі Програми Розвитку ООН в Україні. Тепер він соціальною агітацією протидіятиме торгівлі людьми. Задля цього гурт навіть знімається в рекламному ролику. Проте у власні пісні соціального змісту він не вкладав. «Океан Ельзи» говорить про екзистенційні речі, а не соціальні, — гордо заявив музикант. Так само немає в піснях політики. «Пісні про революцію пишуть до революції, а після — співають про кохання і відбувається бейбум», — сказав, як відрізав, фронтмен гурту. І хто наважиться заперечити таке твердження?

Щоправда, під час концерту «ОЕ» не згадували про свою соціальну місію. У турі вони — рокери, і навіть мандруватимуть на автобусі. Ці гастролі для музикантів — першочергова справа. У підготовці задіяно 30 спеціалістів з різних галузей. Колектив не ставить за мету здивувати кількістю апаратури. Основне — гармонійність, ідеальне злиття звуку і світла. Київське шоу справді здивувало якістю звуку й освітленням. Чіткість, жодних затримок, жодних огривів. Усе звучало так злагоджено й гармонійно, що і вихід гурту двічі «на біс» видався запланованим і зрежисованим. Виконану на прощання «Квітку» лідер групи присвятив усій команді «Океану Ельзи», особливо тим, хто стояв за звукорежисерським пультом. А там стояв сам продюсер альбому GLORIA Віталій Телезін.

Публіка була в захопленні. Кияни, як і решта українців, зну́дгувалися за сольниками «Океану Ельзи». Востаннє в тур гурт вирушає більш як півтора роки тому з програмою «Тихий океан». Цього разу «ОЕ» пройде 29-ма містами, побуває в усіх областях, окрім Чернігівської та Волинської. Останнім пунктом призначення в планах групи був Луганськ. Проте Святослав Вакарчук передумав. Однак пообіцяв зустрітися в столичному Палаці спорту ще раз. Розпочавши з Києва, музиканти фінішуватимуть у Києві 9 листопада.

Мар'яна ЗАКУСИЛО, знімки Олександра БУРКОВСЬКОГО

Музичний калейдоскоп

«ТАРТАК» ДОПОМІГ ВЕТЕРАНАМ

Під час подорожі Карпатським краєм ватажок гурту «Тартак» Сашко Положинський вирішив фінансово підтримати Коломийський станіцію Братства ОУН-УПА. Самі «тартаківці» про цей вчинок скромно мовчали: гурт вважає блюзнірством робити собі славу в такий спосіб. Про це розповіли самі колишні вояки. На жаль, українська влада не надто приділяє увагу воякам ОУН-УПА: багатьох з них і досі не реабілітовано, не кажучи вже про якісь почесті чи соціальні пільги. Наприклад, людина-легенда, сотенний УПА «Кривоніс» (в миру Мирослав Симчич), якого відвідав Сашко Положинський, пройшов горнило тортур НКВД, відсидів у тюрмах і таборах 32 роки 6 місяців і 3 дні, але й донині його не реабілітовано. Загартований життєвими злигоднями вояк не нарікає і не втрачає сили духу, однак панові Мирославу вже далеко за 80... «Хочу, щоб це стало доброю традицією в Україні, коли люди, які в нас непогано заробляють — відомі виконавці, артисти, митці, підприємці, — взяли б за правило постійно приділяти крихту уваги тим, хто для нашої держави справді зробив щось вагоме, і не забували, що в нас є багато людей, які потребують їхньої допомоги», — сказав Сашко Положинський.

«НІВРОКУ» ФЕСТИВАЛЬ

Музичне дійство з такою назвою відбудеться 14–16 жовтня в Тернополі. XII Всеукраїнський фестиваль «Нівроку» — найзнаковіше молодіжне дійство. Завдяки йому Тернопіль здобув славу рок-міста. Одне з програмних завдань «Нівроку» — представити молоді Тернопільщини сучасну україномовну рок-музику, не залучаючи наразі загальнонаціональних «монстрів». Організатори запрошують до участі гурти, яких важко завважити в телерадіопросторі, однак їхній творчий потенціал обнадійливий. Зокрема в першій половині 90-х через «Нівроку» пройшли «Плач Єремії» та «Мертвий Півень», згодом «Моторола», «Танок На Майдані Конго», «Тартак», а торік просто неба заграли «ТОЛ», «АННА», та «Фактично Самі». До слова, Ірена Карпа, без якої нині годі уявити гурт «Фактично Самі», вперше вийшла на «велику» сцену саме на «Нівроку-1999».

Цього року у фестивалі візьмуть участь гурти «Анדרсон» (Київ), «Ніагара» (Львів), «БОРШ» (Київ), Ot Vinta (Рівне), Da Bitt (Одеса), NuTone (Чоп), «Холодне Сонце» (Тернопіль).

Цьогорічне гасло фестивалю: «Слухай своє — збережи своє!» Йдеться про збереження історико-культурної і природної спадщини краю (на Тернопіллі понад 30 відсотків усіх замків, які є в Україні, печери, річкові відпочинкові місця, стародавні містечка та селища). Організатори дійства мріють привернути увагу молоді, яка любить мандрувати, до свого краю.

СЛУХАЙМО ЕТНІЧНЕ

Дві оригінальні платівки — «Зелене» і «Коралі» — випустило столичне видавництво «Атлантік», чим започаткувало низку дисків під назвою «Сучасна інтерпретація традиційної української музики». Нова серія — похідна від іншої добірки видавництва «Етнічна Музика України», але цього разу пропонується музика, яка, вочевидь, буде зрозумілішою широкому загалу: сучасну інтерпретацію співанок, запозичених з «Етнічних» збірок, запропонував київський гурт «легкої» музики «АБІ МС» і штатний клавішник «Другої Ріки» Сергій. Обидві платівки дають слухачеві уявлення про добротний український «світограй» (world music), до того ж у різному авторському баченні.

РОСАВА ЗАСПІВАЄ КОЛИСКОВУ

Співачка майже завершила запис платівки дитячих колисанок, яка є одним зі складників проекту «Нація починається з колиски». Окрім колискових, диск міститиме дитячі начитанки, перейняті або від діда-прадіда, або авторські — наприклад, зі збірки поетеси Марійки Підгорянки. До виходу альбому колискових співачка оновлює і свою інтернет-сторінку www.rosava.com.ua. Зокрема вона міститиме такі розділи, як «Щоденник», де можна буде поділитися своїми спогадами про дитинство, або «Забавлянки» — цей розділ буде присвячено дитячим розвагам. Оновлена сторінка зацікавить насамперед малечу: скажімо, вказівна стрілочка виглядатиме як бджілка, що сідатиме на квіточки — заголовки розділів сторінки. Малює нову «обкладинку» сайту львівський художник Андрій Паулишин, який малював для Неділі «Тільки Дош» і Росавин кліп-колісанку «Ой спи, дитя». На жаль, задум співачки, аби мультяшні став заставкою до вечірньої казки, так і не знайшов підтримки на вітчизняному ТБ. «Всі відгукуються, що «Ой спи, дитя» — мультяш дуже гарний, але кажуть, що просто не мають куди його втулити, — говорить Росава. — Вечірня дитяча казка на нашому телебаченні мертва, до неї нікому немає діла».

Ігор НЕПРИН за матеріалами «ФДР-вісті з Краю»

✓ **Відроджуючи традиції****СТУДЕНТИ АКАДЕМІЇ
НА КОЗАЦЬКИХ ЧОВНАХ**

Недавно козацька річкова школа «Спас» організувала похід на човнах, в якому взяли участь і студенти першого курсу Українського Військово-Козацького інституту ім. Великого князя Святослава. Хлопці та дівчата вирушили річкою на ялах (човни під вітрилами, на яких ходили козаки).

Григорій Князюк, викладач українознавства МАУП, який запросив студентів у не звичайний похід, вважає,

що такі заходи не лише допомагають студентам дізнатися багато нового про українську історію, а й згуртовують молодь, заохочуючи її діяти однією командою.

Похід тривав один день. Після інструктажу хлопці спустили човни на воду. Пройшовши два кілометри, стали табором на острові. Григорій Трохимович показав, як правильно веслувати, швидко повертати ял і вправно керувати

човном, розповів, як це робили козаки, коли ходили у походи.

День промайнув непомітно, і всі студенти були задоволені цікавою й незвичною мандрівкою.

«Такі походи дуже важливі для наших студентів, бо Український Військово-Козацький інститут ім. Великого князя Святослава відроджує традиції українського козацтва та намагається виховувати українську молодь патріотами нашої держави», — зауважив Григорій Князюк.

✓ **Виставки****ОСІННІЙ ДИВОСВІТ**

У Міжнародному підготовчому центрі Міжрегіональної Академії управління персоналом відбулася традиційна осіння виставка квітів.

Свої квіткові композиції на конкурсі представили інститути Президентського університету МАУП, Економіко-правовий технікум і численні регіональні філії Академії. Оцінювали роботи студентів мистецтвознавець, завідувач сектору декоративно-станкового розпису Олена Шестопалова, директор МБІЦ

Любов Бродська, директор Департаменту позанавчальної роботи Людмила Біжик, директор Департаменту обліку студентського контингенту Людмила Кудряшова та начальник культурно-естетичного відділу Людмила Углярченко.

Привернули увагу відвідувачів чудові букети і складні квітково-фруктові композиції — «Осінній дивосвіт», «Літній день», «Оберіг», «Сонячна до рога»... Роботи сповнені глибокого символічного змісту і фантазії.

✓ **Урочистості****МАУП ВІДСВЯТКУВАЛА ДЕНЬ
НАРОДЖЕННЯ КНР**

У Міжрегіональній Академії управління персоналом відбулися святкування з нагоди 56-ї річниці створення Китайської Народної Республіки. В урочистостях взяли участь китайські та українські студенти.

Привітали вихованців віце-президент Академії з міжнародних зв'язків, директор Міжнародного відкритого університету Микола Цимбал, директор Міжнародного підготовчого інституту МАУП Ельдар Юсифогли Махмудов і голова китайського земляцтва МАУП Ду Юй.

Неабиякий інтерес серед присутніх викликала культурна сторінка святкової програми. Їхній увазі було представлено експозицію давніх китайських трактатів, продемонстровано фільми з історії Китаю та китайських бойових мистецтв.

✓ **Шаховий фестиваль****СТУДЕНТСЬКИЙ ГАМБІТ**

(Початок на 1 стор.)

Традиційно захід відкрився виступом народного кобзаря України Василя Литвина. Теплі слова на згадку про Анатолія Єрмака сказали народні депутати Григорій Омельченко та Віктор Мусіяка, давній побратим Єрмака, нинішній голова «Товариства Нестора Махна «Гуляй-Поле» та голова Всеукраїнської федерації «Спас» Олександр Питула.

Привітали учасників голова Київського юридичного товариства Олег Березюк і ректор МАУП, професор Микола Головатий.

Упродовж наступних п'яти днів учасники фестивалю у 9-ти турах змагалися за звання кращих в особистій і командній першостях. У турнірі взяли участь 24 команди, зокрема з Азербайджану, Ірану, В'єтнаму. Високий рівень турніру підтвердила і участь у ньому шістьох майстрів спорту, одного майстра ФІДЕ та більш як тридцяти кандидатів у майстри спорту. Всього у змаганні взяло участь понад 170 учасників.

У командній першості перемогла команда Східноукраїнського національного педагогічного університету ім. В.Далі (Луганськ), яка здобула головний

приз — телевізор. Друге місце виборолла команда «КПІ-1» з Національного технічного університету «Київський політехнічний інститут» — торішній переможець. А бронзовим призером уперше стала команда Національного авіаційного університету. Серед недержавних вищих закладів освіти найкраще виступила збірна МАУП, за яку виступали майстер спорту ФІДЕ Федір Петрик і першорозрядники Віталій Гербарук, Васіф Мамедов, Євген Згуровський і Анастасія Чайка.

В особистій першості серед хлопців перші місця виборили Станіслав Бледнов з Луганського педагогічного університету (1-ше місце), Максим Коляденко та Дмитро Семенов з Київського національного університету ім. Т.Шевченка (2-ге та 3-тє місце). Серед дівчат кращими стали Любов Костюкова з Луганська, Тетяна Аксьонова

(КПІ) та Вікторія Бідкова Національного університету харчових технологій. До речі, Тетяна Аксьонова отримала ще й приз за найкращу партію, а студентка з (НУХТ) Вікторія Бідкова отримала титул «Міс шахового фестивалю». Визначили і найкращого шахіста. Ним став росіянин Костянтин Данилов — студент Національного педагогічного університету ім. М.Драгоманова. Студентка МАУП Анастасія Чайка отримала приз «За волю до перемоги». Найкращою з філій МАУП стала команда Краснодона, що вже третій рік поспіль бере участь у змаганні.

Усі учасники команд-переможниць нагороджені кубками, дипломами та цінними подарунками, надані спонсорами фестивалю. Вручили їх ректор Академії, професор Микола Головатий і віце-президент МАУП Микола Дробноход.

✓ **Гості МАУП****ЗУСТРІЧ ПОЧЕСНОГО КОНСУЛА
ЛІВАНУ ЗІ СТУДЕНТАМИ**

Професія дипломата — цікава й багата враженнями. А сфера міжнародних відносин потребує ґрунтовної підготовки, і не лише у галузі політології, економіки, географії, а й у сфері психології та міжнародного етикету...

Чудову нагоду поспілкуватися з людиною цієї професії не-

давно мали студенти Українсько-Арабського інституту міжнародних відносин імені Аверроеса МАУП. 29 вересня Міжрегіональну Академію управління персоналом відвідав почесний консул Лівану в Україні Марун Мерхет. Пан консул розповів про свою країну, роботу в Україні, тісні зв'язки

між нашими країнами, а також поділився деякими секретами професії. Майбутні дипломати отримали відповіді на свої численні запитання і збагатили свої знання про Ліван.

На згадку про зустріч консулу подавали книжки про Академію.

✓ **Лист****НАШ ПРІОРИТЕТ — ЗДОРОВА НАЦІЯ**

Президенту Міжрегіональної Академії управління персоналом Г.В.ЩОКІНУ
Шановний Георгію Васильовичу!

Від імені Представництва ООН в Україні дозволює засвідчити Вам свою повагу й висловити подяку за плідну роботу Інформаційно-аналітичного центру дослідження здоров'я молоді Міжрегіональної Ака-

демії управління персоналом, що спрямована на збереження здоров'я підростаючого покоління та вирішення нагальних питань, пов'язаних зі здоров'ям української нації.

Висловлюємо Вам щирі подяки за активну участь студентів Вашого навчального закладу у благодійній акції «Пробіг заради життя—2005».

Сподіваємося, по-

дальша співпраця з Вашим навчальним закладом зробить вагомий внесок у розвиток державних програм з боротьби з ВІЛ/СНІДом та іншими соціальними негараздами.

**З повагою
голова інформаційного відділу
Представництва
ООН в Україні
С.КОЛОМІЄЦЬ**

Гордість Академії

Недавно у Будапешті завершився чемпіонат світу з боротьби. Українська чоловіча дружина повернулася додому, маючи у своєму активі дві бронзові нагороди. Серед тих, хто зумів достойно заявити про себе, і студент Інституту права МАУП Василь Тесьминецький.

Впертий мандрівник

Народився Василь у звичайній селянській родині. Мама працювала дояркою, а тато — трактористом. Оскільки у рідному селі школу закрили, хлопчик змушений був ходити в сусіднє село, щодня чимчикуючи по чотирьох кілометрах в один бік.

Якось третьокласника взяв із собою на тренування двоюрідний брат. Так вільна боротьба стала для Василя Тесьминецького першим й останнім видом спорту. Та й вибір секцій був не надто широким — вільна боротьба, футбол та ще музична школа. Якось школяр завітав до останньої, та коли йому сказали, що в нього немає слуху, більше там не з'являвся.

Додому юний спортсмен приходив пізно ввечері, позаяк після уроків одразу ж ішов на тренування. Звісно, батьки були не в захваті, що їхній малолітній син до пізньої ночі вештається бозна-де.

«А тоді ще й ключицю зламав на тренуванні. Мама з татом кричали на мене. Проте я все одно продовжував займатися улюбленою справою, — з посмішкою каже атлет. — Батькам більше нічого не залишалося, як змиритися з моїм рішенням».

Спортивна кар'єра розпочиналася з гри в футбол та регбі. Та поступово новачки почали освоювати перекиди вперед і назад, перевороты, стійку на руках, розтяжки, шпагат, прийоми. До речі, зараз, за словами самого борця, він навряд чи сяде на шпагат. Серед своїх однолітків Василь вирізнявся тим, що гарно бігав, добре грав у футбол. Учителю фізкультури завжди ставив його грати у команді дівчат проти хлопців. «Я був здібним, — констатує атлет. — Та й зараз із задоволенням граю в баскетбол, волейбол, більярд, теніс».

Як стверджує сам Василь, у нього було звичайне дитинство сільського хлопчика. Та все ж таки було і дещо особливе. Дядько (чоловік двоюрідної батькової сестри) вчив його грати в шашки, шахи, а скласти всі сторони кубика Рубика хлопчик міг за дві хвилини. Нині ці формули Василь не пам'ятає.

«У школі я навчався лише на «4» і «5». А найбільше любив математику, — зізнається він.

Або пан, або пропав

Боротьба приваблювала малого Василя як бойове мистецтво. Колись удома він по телевізору дивився ще перший, а нині вже традиційний, київський міжнародний турнір. Проведені Ельбрусом Тедєвим і Зазою Зазіровим прийоми дуже сподобалися майбутньому бронзовому призеру. Тоді Василь навіть не міг припустити, що колись тренуватиметься з такими борцями в одній команді, що вони будуть ділитися з ним досвідом. Вінничанину було цікаво, чи зможе він досяг-

ти такої майстерності і таких же результатів, як вони.

1992 року Василь переміг на відбіркових змаганнях до броварського спортінтернату. Отож з восьмого класу він навчався й тренувався у Броварах. З цього часу спорт у житті юнака посів перше місце, тому успішність у науках погіршилася. А вже втомлений борецьким килимом атлет уже не мав сил досконало вивчати навчальну програму.

Попри те, що Василь наполегливо працював у спортзалі, він ніяк не міг звернути на свої досягнення увагу тренерів, яких на когорті хлопчаків було всього троє. Старшим хлопцям наставник приділяв більше уваги. Через два роки борець повернувся до рідного села. Та невдовзі, 1995 року, подався до Вінниці. Звідти — до Одеси, де проживав два роки. А 2003 року оселився у столиці. «Сюди мене переманили тренери. Та й умови для праці кращі — вся збірна тренується тут», — пояснює своє рішення «вільник».

Як і кожен спортсмен, вінничанин прагне виграти будь-які змагання. Тому бронзова медаль була завданням-мінімумом на цей чемпіонат світу.

У першому поєдинку жереб звів українця з китайцем Ці Ксіаоченгом. Василь переміг його у двох періодах: 3-1; 4-1. Другий поєдинок наш спортсмен провів з узбеком, здолавши Олега Колагова в додатковому, третьому, періоді. Та в 1/8 фіналу на шляху Тесьминецького став олімпійський чемпіон Афін росіянин Хжимурат Гатсалов. Такому іменитому супернику важко було протистояти — і Василь поступився: 1-1, 0-2. Не зміг скласти результативної конкуренції українцеві угорець Гергелі Кісс — перемога в обох двохвилинках. Боротися за «бронзу» Василеві довелося з білорусом Сергієм Перніковим, якого він переміг у третьому періоді.

«Останній бій був найтяжчим, бо всі сили віддав попереднім сутичкам. Зараз, за новими правилами, за один день проводиш по п'ять-шість поєдинків, інтервал між якими 20-25 хвилин. Тому, не відпочивши як слід, виходиш на килим проти нового суперника».

Зібравши всі фізичні й духовні сили в кулак, Василь рішуче ринувся в останній бій. За кілька хвилин він віддав абсолютно всі сили, накопичені за рік тренувань. «Тут або пан, або пропав, — підсумовує борець. — Для спортсмена дуже важливо здобути медаль, хоч би якого рівня були змагання».

Справедлива винагорода

Змагальний день розпочинається так само, як і

Василь Тесьминецький:

«Я ЩЕ ДОВЕДУ, ЩО НАЙСИЛЬНІШИЙ»

Василь Тесьминецький

Народився 12 січня 1979 року в с. Новоободівка Тростянецького району Вінницької області. Заслужений майстер спорту з вільної боротьби. Вагова категорія: 96 кг. Бронзовий призер чемпіонату світу 2005 року. Володар Кубка світу 2005. Багаторазовий призер і переможець міжнародних турнірів. Дворазовий чемпіон України 2000 і 2005 років, шестиразовий володар Кубка України 2000—2005. Тренер: Юрій Бураков.

будь-який інший. Василь снідає, іде на змагання, добре розминається — робить перекиди, бігає з прискоренням, міряється силами з товаришем по команді. Добре спітнівши, борець чекає команди судді вийти на килим. Під час цього очікування «вільник» ні про що не думає.

«Звісно, кожен атлет відчуває певні емоції. Це спортивні переживання, як на іспиті. Та коли я повністю налаштований, то з виходом на килим всі переживання зникають. Мене охоплює абсолютний спокій. Я нічого не бачу. У цей час для мене існують тільки суперник, суддя і тренер. Хоча раніше хвилювався, — уточнює призер. — Треба думати тільки про перемогу. Психологія переможеного позитивного результату не дасть».

За словами борця, чемпіонат світу так швидко проходить, що він не встигає навіть подумати про внутрішнє налаштування на поєдинок. Просто автоматично виходить на килим.

«Спортивна злість є в усіх. Тебе можуть вдарили головою чи ліктем, але так, щоб суддя не бачив. Б'ють у кожній сутинці. Я «віддачу» кривдникам тим же», — посміхається вінничанин.

Останні слова тренера — поради, як перехитрити суперника, нейтралізувати його атаки, успішно провести свої прийоми. А підбадьорювання наставника Василеві непотрібні, адже він уже самостійно може з цим впоратися. «Я психологічно стійкий, і мене не так то легко «пробити», — переконує атлет.

Щоб стати переможцем чи призером, на думку Тесьминецького, треба наполегливо тренуватися, чітко дотримуватися режиму і професійно ставитися до своєї роботи.

Одного разу за свою безвідповідальність спортсмен поплатився. Готуючись до чемпіонату Європи-2005, Василь після сауни легко одягнувся — і застудився. Цілий тиждень на зборах він тільки те й робив, що пив ліки.

«Я був у прекрасній спортивній формі, тому ми

з тренером розраховували на «срібло», навіть більше — на золоту нагороду. Принаймні медаль здобув би — це однозначно», — переконаний вінничанин.

А так на килим учень Юрія Анатолійовича виходив з температурою, яка напередодні старту сягала 38,2 градуса. Та навіть за таких умов українець з трьох поєдинків примудрився виграти в одному, посівши в підсумку п'яте місце. Поки що для молодого спортсмена це найбільш прикра невдача.

Свої козири Василь не захотів назвати: «Секрети не видаю, — іронізує він. — Та якщо в загальному, то це психологічна стійкість, фізична підготовка, тактична майстерність, витривалість. Можливо, у якійсь ситуації взяти гору над суперником не за рахунок фізики, а хитрості».

У Будапешті українець побачив прийом, виконаний кубинцем. Атакуюча дія дуже сподобалася Василеві, і тепер він вивчає її (за відеозаписом), бажаючи поповнити нею свій бойовий арсенал.

Своїм виступом у столиці Угорщини атлет задоволений. «Бронза — справделива винагорода за мою працю. Звісно, це хороший результат, але хотілося більшого, — не приховує своїх максимальських амбіцій борець. — На п'єдесталі я не посміхався. Якби стояв на першій сходинці, от тоді і радів би від усієї душі».

Та посперечатися за перше місце українець матиме ще не одну нагоду. Адже попереду ще багато змагань, де він зможе реваншувати.

«Мабуть, довести саме в Будапешті, що я найсильніший, завадив брак досвіду. Адже це був перший чемпіонат світу в моїй кар'єрі», — розмірковує призер.

Свої першої перемоги вінничанин не пам'ятає. Проте недавно знайшов

удому дипломи за 1989 рік. «Це були змагання районного рівня», — каже Василь.

Гордість родини

Нині спортсмен працює над своїми помилками, яких допустився в Угорщині. Їх повний перелік узять собі на замітку тренер.

«Щодня займатися на килимі — це неправильно, — вважає «вільник». — Щоб бути гарним борцем, треба бути всебічно розвиненим. Тому на тренуваннях, а саме по середах, ми граємо в баскетбол, інколи в футбол, бігаємо крос. Це виховує витривалість».

А гра в шклярний м'яч, як стверджує Василь, у них серйозна. Тут силові прийоми, які не караються картками, є невід'ємним атрибутом. На килимі ж борець проводить півтори години чотири дні на тиждень. Та якщо триває підготовка до змагань, то, крім ранкової зарядки, вінничанин має два щоденні тренування. Спаринги він проводить з борцями і легшої вагової категорії — для відпрацювання швидкості, і важчої — для фізичного загартування.

«Жодної монотонності на тренуваннях немає, — запевняє бронзовий призер. — Адже щодня тренер ставить різні завдання — загальна фізична підготовка, штанга, крос, сауна, відпрацювання партеру чи прийомів у стійці... До того ж, ми постійно подорожуємо. Наприклад, за два місяці чотири рази були в Криму на зборах».

Нині у «вільників» відновлювальні збори, адже треба відновити сили після річної праці. А з нового року розпочинається новий сезон — Кубок України, київський міжнародний турнір, чемпіонат Європи...

У будь-яких ситуаціях Василь намагається тримати себе в руках. Навіть коли його роздратують, то він розвертається і йде геть. «Краще з розумним загубити, ніж з дурним знайти, — аргументує свої дії борець. — Я не конфліктна людина, намагаюся жити з усіма в злагоді. Плачу зрідка, і тільки через особисте життя».

Сам атлет вважає себе компанійською людиною, любить посміятися й пожартувати, захоплюється автомобілями (власного поки що не має) і класичною музикою. А в рідній Новоободівці, до якої добирається електричкою, буває рідко, та й то заскочити на дві-три години. Петро Федорович і Ганна Василівна пишаються сином. У Василя є старший на 12 років брат Олександр, який живе із сім'єю у Вінниці, і на 6 років старша сестра Люба, яка оселилася у Києві. Невдовзі й сам борець планує одружитися зі своєю коханою — Анжеолою.

«Я ціную те, що в мене є зараз — рідні, кохана дівчина, навчання, друзі, серед яких усі спортсмени або колись були ними. Не люблю загадувати наперед. А мрію, звісно, про олімпійську нагороду і сімейний затишок», — з посмішкою говорить Василь.

Ірина Голінько

ВАКАНСІЇ

Міжрегіональна Академія управління персоналом запрошує на постійну роботу:

— **Заступника декана факультету заочних форм навчання.** Вимоги: науковий ступінь або статус аспіранта, досвід роботи у вищих навчальних закладах. Тел. 490-95-13, Щегольова Алла Борисівна.

— **Бібліотекаря.** Вимоги: базова вища освіта в галузі бібліотечної справи, педагогіки, філології. Звертатися до дирекції бібліотеки. Тел. 494-47-53.

— **Викладача англійської мови.** Вимоги: кандидатський ступінь у галузі філологічних наук, досвід викладацької роботи від 2 років. Тел. 490-95-01, Касьянова Світлана Петрівна, корп. 16, кімн. 3.

— **Викладача німецької мови.** Вимоги: кандидатський ступінь у галузі філологічних наук, досвід викладацької роботи від 2 років. Тел. 490-95-01, Касьянова Світлана Петрівна, корп. 16, кімн. 3.

— **Заступника завідувача кафедри менеджменту ЗЕД.** Вимоги: кандидатський ступінь у галузі економічних наук, менеджменту, зокрема менеджменту ЗЕД, досвід роботи у вищих навчальних закладах. Тел. 494-47-32, Гурч Людмила Миколаївна, корп. 23, кімн. 7.

— **Інженера з технагляду за будівництвом.** Вимоги: чоловік, вища освіта (будівельна), досвід роботи виконробом або майстром не менше 2 років. Тел.: 527-97-23, 8-067-503-57-40, Коваль Андрій Іванович, корп. 21.

— **Інженера-кошторисника.** Вимоги: жінка, вища освіта (будівельна), бажано досвід роботи за фахом. Тел.: 527-97-23, 8-067-503-57-40, Коваль Андрій Іванович, корп. 21.

— **Фахівця навчально-методичного відділу.** Вимоги: жінка до 40 років, вища освіта, швидкий комп'ютерний набір. Тел.: 490-95-12, 524-57-96, Падун Алла Олександрівна, корп. 18, кімн. 8.

— **Заступника директора Вищої школи управління.** Вимоги: науковий ступінь кандидата наук, чоловік до 45 років, організаційні здібності. Тел. 490-95-12, Акаймова Анжела Валеріївна, корп. 18, кімн. 9.

— **Провідного фахівця Вищої школи управління.** Вимоги: вища освіта, базові знання англійської мови, організаційні здібності. Тел. 490-95-12, Акаймова Анжела Валеріївна, корп. 18, кімн. 9.

— **Фахівця Департаменту ліцензування та ак-**

редитації. Вимоги: вища освіта, володіння офісними комп'ютерними програмами, досвід роботи в навчально-методичних підрозділах вищих навчальних закладів. Тел. 524-57-97, Терно Валерій Віталійович, корп. 18, кімн. 18.

— **Менеджера з реклами.** Вимоги: досвід роботи у рекламних відділах з питань продажу рекламних площ. Тел. 490-95-17, Чуприна Олексій Олександрович, корп. 18, кімн. 19.

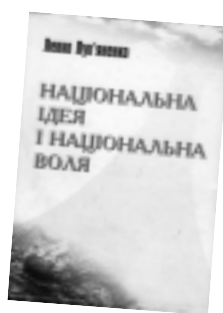
— **Менеджера з торгівлі періодикою.** Вимоги: вища економічна освіта, бажано досвід роботи, знання пакета 1С. Тел. 490-95-17, Чуприна Олексій Олександрович, корп. 18, кімн. 19.

— **Менеджера з роздрібною торгівлі.** Вимоги: вища економічна освіта, бажано досвід роботи, знання пакета 1С. Тел. 490-95-17, Чуприна Олексій Олександрович, корп. 18, кімн. 19.

— **Фахівця бюро із забезпечення навчально-методичними матеріалами.** Вимоги: чоловік, вища базова освіта або студент старших курсів МАУП. Тел.: 494-47-52, 527-92-51, Бродська Любов Олексіївна.

— **Ревізора.** Вимоги: вища освіта в галузі фінансів, бажано досвід роботи в податковій інспекції, готовність до відряджень по Україні, вік до 45 років. Тел. 494-47-37, Котляр Валерій Олександрович.

ПЕРЕХРЕСТЯ

ПЕРЕДПЛАТИ ЖУРНАЛ «ПЕРСОНАЛ» ТА ОТРИМАЙ КНИЖКУ У ПОДАРУНОК

УМОВИ АКЦІЇ:

Крок перший

Передплати журнал «Персонал» на весь 2006 рік. Передплату можна оформити в будь-якому передплатному агентстві або у відділеннях зв'язку «Укрпошта».

Крок другий

До 15 грудня 2005 року надішли копію передплатної квитанції до редакції.

Наша адреса: 03039, Київ, вул. Фрометівська, 2 (відділ реалізації). Тел./факс (044) 490-95-18, тел. (044) 490-95-17.

На конверті або факсі обов'язково зазнач контактний номер телефону та зроби позначку «Подарунок».

Призи буде надіслано поштою до 15 січня 2006 року

ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС 09881

УВАГА! АКЦІЯ!

ПЕРЕДПЛАТИ ГАЗЕТУ
«ПЕРСОНАЛ ПЛЮС»
І ВИГРАЙ

ПРИЗИ
ЛЮБ'ЯЗНО НАДАНІ
КОМПАНІЄЮ
ЕПОС

ЦИФРОВУ
ФОТОКАМЕРУ
digiEGO

МОБІЛЬНИЙ ТЕЛЕФОН
SIEMENS

КОМП'ЮТЕР
Expert

ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС 06896

Крок перший

Передплати газету «Персонал Плюс» на весь 2006 рік. Передплату можна оформити в будь-якому відділенні зв'язку «Укрпошта».

Крок другий

До 15 грудня 2005 року надішли копію передплатної квитанції.

Наша адреса: 03039, Київ, вул. Фрометівська, 2 (відділ реалізації). Тел./факс (044) 490-95-18, тел. (044) 490-95-17.

На конверті або факсі обов'язково зазнач контактний номер телефону та зроби позначку «Акція».

Крок третій

Для отримання призу переможець повинен пред'явити оригінал сплаченої передплатної квитанції на газету «Персонал Плюс», паспорт та ідентифікаційний код.

ДОДАТКОВА ІНФОРМАЦІЯ:

В акції беруть участь громадяни України не молодші 18 років (термін проведення акції: жовтень — грудень 2005 р.).

Розіграш відбудеться 12 січня 2006 р. у МАУП.

Результати розіграшу будуть опубліковані в газеті «Персонал Плюс»

ЦЕНТР ВІДНОВЛЕННЯ ІНФОРМАЦІЇ №1 В УКРАЇНІ

Відновлення
інформації
на всіх
типах носіїв!

EPOS Ontrack
відновлення даних

04071, м. Київ
ВУЛ. ВЕРХНЬОЇ ВАЛ. 34
ТЕЛ./ФАКС: (044) 467-7540
WWW.EPOS.KIEV.UA
RECOVERY@EPOSMAIL.KIEV.UA

"Черемош"

Гостинний Двір

Запрошує провести відпочинок у Карпатах (Яремча)

Пропонуємо до Ваших послуг:

- одно-, двокимнатні (2-3 місця) номери зі зручностями;
- бар-ресторан "Черемош" (на 32 місця);
- колиба (на 30 місць);
- сауна (на дровах);
- басейн;
- більярдний зал з каміном;
- катання на підвісній канатній дорозі;
- парковка для автомобілів.

Співробітники, студенти і члени Клубу випускників Міжрегіональної Академії управління персоналом отримують знижки у розмірі 25 % на проживання та усі супутні послуги.

Контактний тел.:
8-067-508-83-48

В радіусі 500 м знаходяться
11 підйомників

НАША АДРЕСА:
Івано-Франківська обл.,
м. Яремча, с. Яблуниця
тел. 8(03434) 3-64-92

ПРИЄМНОГО ВАМ ВІДПОЧИНКУ!

МІЖРЕГІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ

Акредитована за видами ІІ освітньо-кваліфікаційних рівнів Міністерством освіти і науки України

ОГОЛОШУЄ НАБІР СЛУХАЧІВ ДО УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО УНІВЕРСИТЕТУ

ПРОГРАМА ПЕРЕДБАЧАЄ ВИВЧЕННЯ

- ОСНОВ ХРИСТИЯНСЬКОЇ ВІРИ
- УКРАЇНОЗНАВСТВА
- ОСНОВ ЕКОНОМІКИ І ПІДПРИЄМНИЦТВА
- ПОЛІТИЧНИХ ПРОЦЕСІВ В УКРАЇНІ
- ОСНОВ ПРАВОВИХ ЗНАНЬ
- ОСНОВ ПСИХОЛОГІЇ

Термін навчання: 8 місяців (128 годин)

Форма навчання: ВЕЧІРНЯ

Діє на базі підрозділів МАУП в усіх регіонах України
Випускники отримують Свідоцтво про підвищення кваліфікації
державного зразка та Сертифікат МАУП

03039, м. Київ, вул. Фрометівська, 2, МАУП
(044) 490-95-05, 494-47-47
www.iapm.edu.ua, e-mail: iapm@iapm.edu.ua

ПРИЙОМ ДОКУМЕНТІВ
ДО 15 ЛИСТОПАДА

ЗАСНОВНИК І ВИДАВЕЦЬ —
АТЗТ Міжрегіональна Академія управління персоналом
АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: Україна 03039, Київ,
вул. Фрометівська, 2, МАУП, «Персонал Плюс».
Тел.: (044)490-95-19
e-mail: pplus@iapm.edu.ua
Відділ реклами: тел. 490-95-17
Відділ реалізації: тел. 490-95-18

Реєстраційне свідоцтво КВ № 6562
від 1.10.2002
Підписано до друку 11.10.2005
Зам.
Наклад — 82 000 прим.
Друкарня «Інтерекспресдрук»
03134 Київ, вул. Сім'ї Сосніних, 3

Головна редакція
періодичних видань МАУП
Шеф-редактор
Юрій БОНДАР
Головний редактор
«Персоналу Плюс»
Юлія КОСІНСЬКА
Погляди авторів можуть
не збігатися з позицією редакції